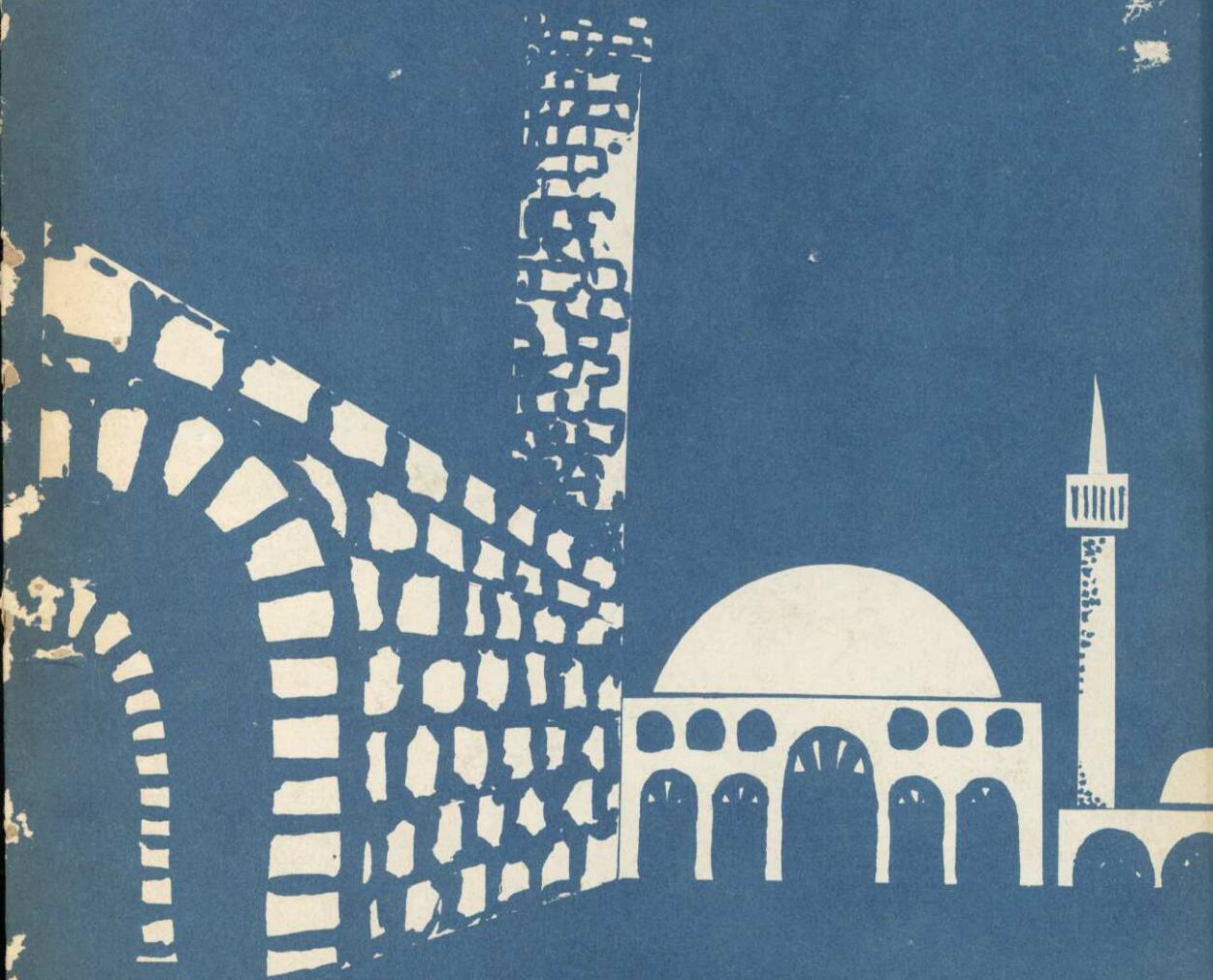


דָּדִי



ይናሸል

ቃዬ ተደርሱ . ገዢ የጊዜዎች በአዲስ
አበባ ተደርሱ . የጊዜዎች ይመዘገቡ
ቃዬ ተደርሱ . የንግድ እኩል
አቶ ቤተክርስቲያን ተደርሱ ይመለሁ .

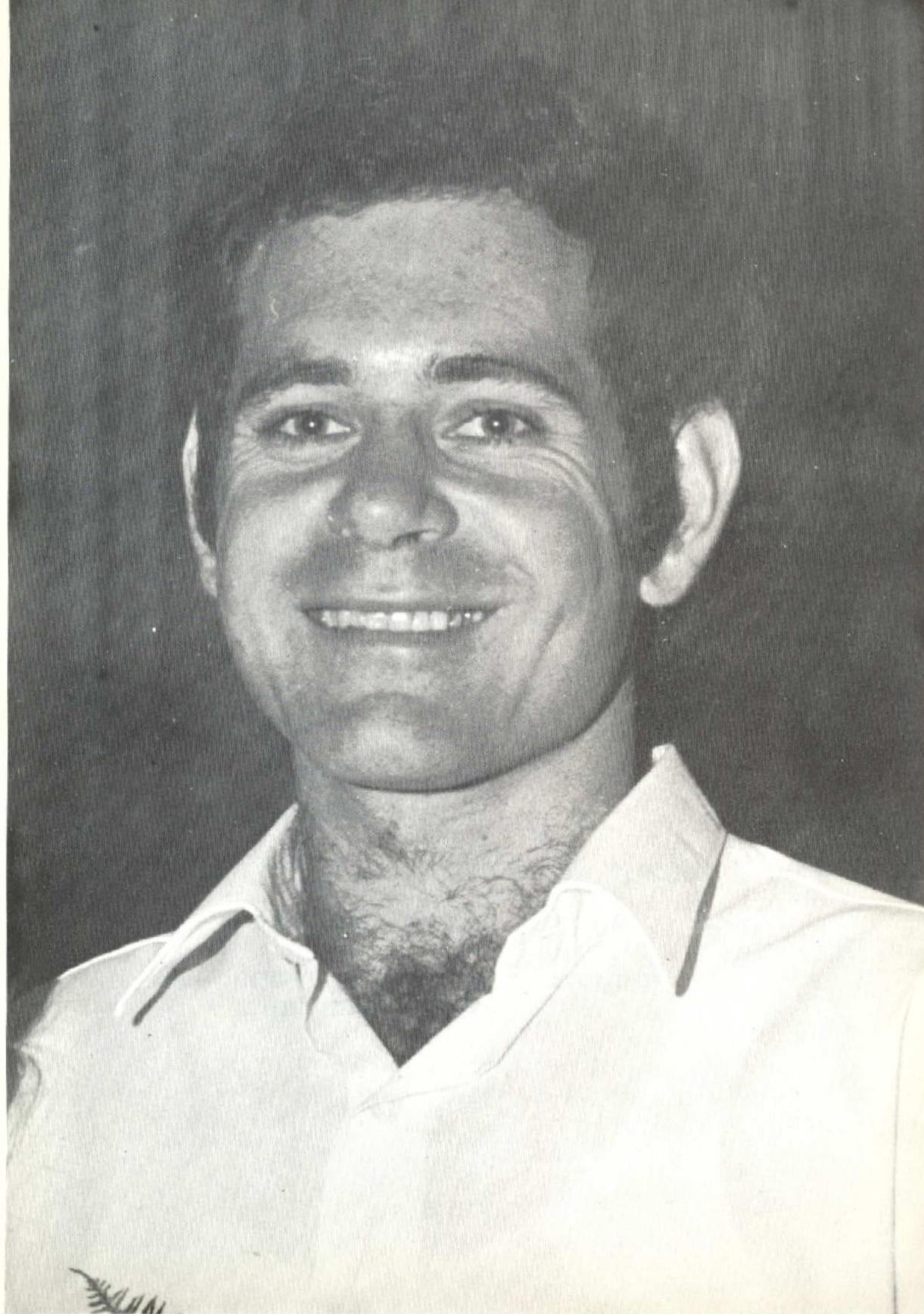
ለት ስራው የሚከተሉ ቅዱ,
የሰው ይፈጥሩ የቅዱን የቅዱን
በ የናሽ ማረጋገጫ የቅዱ
ገዢ ምዴስ የሚከተሉ የቅዱ
በቅዱ ምዴስ የቅዱ የቅዱ
በቅዱ ምዴስ የቅዱ የቅዱ
የቅዱ ምዴስ የቅዱ የቅዱ
የቅዱ ምዴስ የቅዱ የቅዱ

דורי קשת
בן עדינה ומשה

נולד בירושלים י'ט אלול תש"א 19.9.1951

גדל בבית-לחם בגלילית

נפל בסיני ב' תשרי תש"ל"ד 16.10.1973
מול החווה הסינית



דודו נולד בירושלים, בביה"ח „שער-צדקה“. הוא היה תינוק יפה, בהיר מאוד, עיניים כחולות, כמעט בלי שערות. רק החל ללבכת, עשה רושם של ספורטאי קטן. כשחק בצדור עמד מיד עמידת כדורגלן מלידה.

בשנתו הראשונה עברה המשפחה לגור בחיפה. זכרותני פעם, עוד טרם ידע לדבר, לקחתיו אליו לירושלים בלי הוריו. היה חורף ושלג ירד. יצאתי אותו לטיפיל, לבוש החיטוב, בעגללה על פני השלג. כמה נהנה. הוא היה ילד ממושמע, שקט ונחמד. תמיד נראה נקי. הכללו מעולם לא דבק בו.

כאשר המשפחה גרה בבית-לחם נולד גיא. ודודו, מבלי שייאמרו לו דבר, נהיה אחראי לגיא. בלילות, ישב ולמד וחוורים יצאו — ידעו תמיד שדודו בבית. גם כשגדלו בכל מקום דודי היה האחראי על גיא

מבלי שהטילו עליו את התפקיד.

הוא היה עדין-נפש, לא אהב להתבלט, בנסיבות היה מהלך, רואה הכל, שם לב לכל, אבל שותק. ידע להעריך את מה שעשו בשביבו. גש דודי אל אמו ונשך לה. שאלה, מה יש דודי? — זו תודתי עבור הפרח ששמה על שלואני.

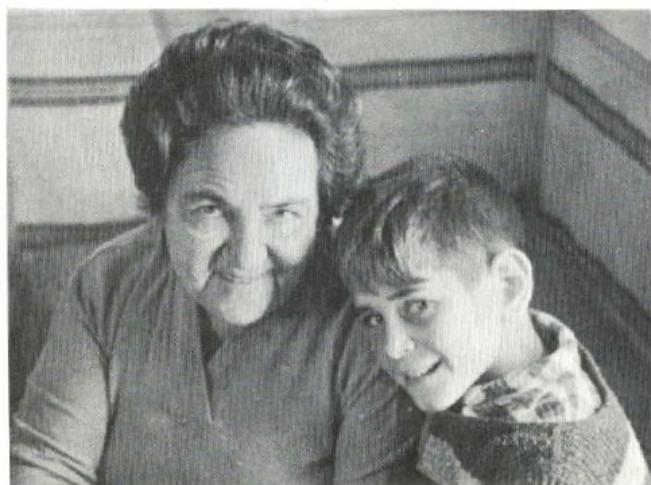
אחרי הџבא עבר לגור בירושלים במעטון הסטודנטים. בלילות שבת היו הוא ורמלה אוכלים אצל ותמיד זכר להביא פרחים.

בזמן למודיו פרנס את עצמו. על שעוריו יש מאוחר בלילה וביום עבד. לא אהב לחתת כסף מאבא. וכששאלתיו אולי חסר לו כסף, ענה, סבטא, את רוחה הלואה, יש לי כסף בבנק. כאשר אני מרוחה כסף אני שם אותו מיד בבנק.

אמרתי לו פעם שלדעתי הוא מוכשר וצריך למכת לימודי קצינים. ענה: האמיןני לי שלפקד על טנק, לא פחות חשוב ואחראי מלהיות קטן.

חבל עליו ועל בחרים שכמותו שהולכים מבלישוב.

הסתבה



אֲכוֹ, גָּדֵל זֶה הַפְּעָר,
גַּבָּה אֹוֹ, עַכְמָה בְּלֹוִירִת
רַחְבוּ כְּתָפִיו, צָעַדוּ בּוּטִין,
יַיְחַ שְׁנַיִם גְּדַלְתִּי,
עַפְתָּה נְשָׁאָרָתִי רְחוּקָה,
רְחוּקָה נְשָׁאָרָתִי נְאָבָת.
גַּם אִם קְטָנָה זוּ הַפְּמַת
אֶפְ אַנְוּעָה,
לִי הוּא בָּה יַקְרָה, בָּה יַקְרָה ...
לוּ מַעַט מַזְעִיר זֶה הַגְּטָל יַכְלָתִי
הַוּרְד מַפְתִּיףִיךְ, בָּנִי,
אֶזְנוּתָרָתִי רְחוּקָה,
בְּלָבִי — תְּפִילָה.

עדינה





כ.ח'ת
חברים

אריה (מנחה)

התכוונו הערב להיות עוד פעם אחת עם דודי קשת. נדמה לי שהמאורע الآخرנו שזכה לכולנו — הייתה חתונתו של דודי, שלושה שבועות לפני שהלך מattoנו.

כולנו התרשםנו ממנו. מהתפנתותו, מכל מה שהקרין מתוכו, מטופ לבו. התרשםנו, איך גבר נאה, לא נאה בלבד אלא שיש לו כבר מה לאמור, מה לגנות. חיוכו היה לא רק פנימי אלא גם הביע משחו. בערב החתונה, זכרו לי בבר דודו, עזרא דניון, וקרו לו ללבת בדרכיו סבו דוד ילין שעלה שמו הוא נקרא. וככאן השאלה, עדינה, את הכרת את דוד ילין שהיא אישיות גדולה בארץ: יואר הוועד הלאומי בשנת 1920—1929. יואר הסתדרות המורים. היה מחנוך גדול. האם דודי יכול היה ללבת בדרכיו של דוד ילין?

עדינה

אני חושבת שכן. השאיפה להתקדם והשאיפה ללמידה. תמיד ללמידה, והאהבה להעניק את מה שהוא ידע, לאחרים. הרצונן ללמידה גם אחרים זאת הייתה ממש משלאלת חיים, גם של סבא וגם של דודי. כשהלמד משחו, הרגיש את הצורך העצום הזה לתת לשני את מה שהוא למד.

אריה

דודי הגיע אליו לכפר כשהיה בן 7. היה לו משבץ? מהשי

הקליטה שלו הייתה מהירה ביותר, הייתה והחלה לבוא לכפר הייתה של כל המשפחה. זו הייתה שאיפה כללית.

עדינה

דודי אמר פעם שבדבר אחד הוא מקנה בגיא. שגיא לא הפסיק يوم אחד בעיר. שגיא נולד בכפר.

עופר

הוא ספר לי שהדבר הראשון שעשינו לו כשבא — הייתה בחינה, נתנו לו כדרגל לבעות ומסתבר שבעט טוב, כי אמרנו לו שזה בסדר, שהוא התקבלה לחבר'ה.



מדריך המכורה

הילדים בכתה קבלו אותו ברצונו. היה תלמיד טוב וילד טוב.

אריה

המקצוע שהוא תחילה ללימודו, הוא היה צריך להמשיך לנור באיזה

שהוא מקום עירוני — איך זה מתקשר עם אהבתו לכפר?

ערינה

יחד עם האהבה לכפר הייתה בו אהבה עזה לירושלים. כל ההוי שלנו,

כל החיים שלנו, כל זה היה ירושלים. הוא נולד כשגרנו במושצת. הוא

ספג את האהבה לירושלים. בתקופה האחרון נסענו לירושלים

ובילינו ארבעה ימים. يوم יום היינו רצים לעיר העתיקה. היינו ממש

مصطفולים שם.

בדמללה

המקצוע שלו היה מתאים יותר לעיר, אבל החלים שלו היה להקים

בית במושצת עליית. במקום לא כל-כך עירוני — לבנות וילה שתשקיף

על הנוף הנפלא של ירושלים. עם חצר גדולה וככל צאב בתוכה.

אריה

בכתה ו' למדה אסתר. אני רוצה לקרוא מתוך מכתבם משום סיבת

אחדת, אסתר למודה לפני 11 שנה. מאז לא ראתה אותו והיא יודעת

להזכיר את אפיו כבר אז:

אחדת עשרה שנה עברו מאז עבדתי בבית-לחם. במשך כל השנים לא

פנשתי, אלא מעטים מתלמידי. כשהמעלה אני אותם כתעט בזיכרוני,

מופיעים הם כולם לפני ילדים בני אחת עשרה, שתים עשרה, תלמידים

בכחות ה', ו'.

דו-๔

ילד יפה, תוכול עיניים. שערו בהיר. נעים הליכות. מאופק ועליז. רציני
ומלא חיים.

מעולם לא בא להתאונן לפני. בשקט שלו, קנה את עולמו בי חבריו.
לא צריך לי עימותם בינו לביןם. ניתנת האמת להאמר שלילדים טעם
טוב. את ה„שויזר“ אינם אוהבים. הם סרים למשמעותו מותך אחד.
דודו היה מן המងינים לכט, ועל כן אהבוו כולם כולם.

עם תום הפסקה, חזר מיווע לכתה, וஸולח משחק הcadorgel.
מחה עצתו, הרים אבעעו — וכבר היה שקווע במלכו של שעור. מעולם
לא התפרק. חכה במתינות, הביע דעתו, וכשהתנגה, לא אחת, לדעת
אחרדים, עשה זאת בשקט האופני לו, ללא עצם, בלי לשמר טינה.
על כן העריכוהו. על כן אהבוו כולם. כולם.

אני זכרת את כתב ידו, מלוכסן ונמרץ. ילד חרוץ, אם בהכנות שעורי
ואם בעבודה בוגנה, במסגרת שעורי החקלאות (מן הרاوي לציוון שב-
שעורי החקלאות הזרוני דודי וחברי פרקים בהלכות UBODT האדמה.
כי מי אני, מורה עירונית, מול חבר ילדי מושב?)

ואם ניגע בחולשות האנושיות, הייתה סיטואציה אחת שבה הרגש
עצמו דודי במכוכחה (כך על-כל-פנים נדמה היה לו). היה זה בשעת
השירת בצייבור. משומס מה לא השתלב קולו (שהיה אז עבה משל
האחרים) בקולות יתר הילודים. ואז, היה מנמייכו ומשתדל שיבלו
בתוך בליל הצלילים.

אם היה מישחו שידע לקבל תפקיד ולملאו באחריות — הרי זה דודי.

כל המעילות בילד אחד? אני יכולת לומר בפה מלא — כן.

אני חשבתי, עדינה, שאת כל אלה אמרתי לך לא אחת בפגישות ההו-

רים. כך גם ישאר בזכרוני דודי.

מרום המורה

דויד ידע לשחק עם ילדים קטנים יותר ועם חיות. אני זוכרת שהיה לכטם כלב גדול, מוקי, בתה הייתה אז בת שנה. אבינעם היה מרכיב את הקטנה על הכלבה הענקית ודודי היה הולך אחריה, מחזיק בידיה ומוביל אותה וכך שחקו שעות. הוא ידע להעניק את השמחה לילדות הקטנה.

משה

הוא אהב חיים. את היחס המיעוד להן, ירש מאמו. בעיקר אהב חתולים ונתן להם שמאות של טנקים. מאוד התמסר אליהם וdag שקיבלו את המגעה להם בזמן.

עיפר

אני זוכר שאהב לעשות תעלולים. את ההומו שלו אני זוכר רק מפורים. זו הייתה מסיבה לכל השכבות ודודי נתן הופעת סטרפטיז. לא ידענו על כך. הוא קנה את הציר בחיפה וזה הייתה הופעה שכולם תפסו את הבטן ממש חצי שעה.



תמי

היה לו חוש homo מיעוד. והיה מבטא זאת בצורה כל-כך מיוחדת מפני שהוא שקט. כולם היו יושבים בשקט ואז היה פולט אייזו בדיחה או הברקה בחיקך מאד צנוע.

אני למעשה הכרתי את דויד ממש כל הילדים, אבל בכתחה י"ב היינו הרבה יחד. חוץ מהחש homo שלו התבבל באחבותו לטווילים. כל שבת היה בא לבוקר. היינו נועסים לים, או לנכרת, העיקר היה לעשות משהו, לארגן את כל החבר'ה ולצאת עס כולם. היה נעימים על ידו, הוא לא היה בולט, עשה הכל בצורה שקטה. היה מארגן את הכל מבלי שהיא מORGASH.

אריה

יש כאן איזו סתירה. דודי וקשת. הבית הזה תמיד רועש, תמיד בתנועה. תמיד מדברים ואני יכול להעיד ששמעים עד למרחוק. איך דודי היה שקט?

ליול

היתה תקופה שהינו נסעים עם משפחת קשת לكونצרטים. ואצל קשת כרגע בערב עוד לא מוכנים, מישחו עוד במקלה או מתלבש. עם שנכנסנו וחכינו, כל המשפחה אכלה ארוחת-ערב. פטאום נכנס דודי, „מה, אכלתם כבר ארוחת-ערב, למה לא קראתם לי?“

אלין

דודי התבלם בנושא החברי. בכושר מנהיגות שקט. בטיוול שעשינו לבירכת המשושים, היה קטע שנשענו ארבע מוכניות וכולם התיאשו כי אי אפשר היה לעבור. אני זכר שדודי היה זה שנسع ראשון ואמר, אם אני עבר — עוברים כולם אחריו ואיפלו קלקל את המוכנית וכולם אחריו. את אותו קטע עברתי אחר-כך בצבא, עם צחל"ס, בקורס. והיה באותו טiol קטע שרצינו להפסיק בו, הינו תשושים מהנסעה, אך דודי הוא שmach ובזקתו הגענו. הוא משך את כולם אחריו. אפשר להגיד שזו היא מנהיגות שקטה שכוח המעשים.

אריה

על הנקודה של המנהיגות עוד נחזר, כי בתוקף תפkidיו בעבא, היה לו צורך בכושר מנהיגות. רצינו לראות אם הוא צמח מאיזה שהוא מקומם. איך מתקיים בחור מבית-לחם בבית-הספר בטבעו?

מיכה

הסיפור מתחילה בזה שהינו כמה מושבנאים לטבעון. כמה חקלאים מהפרובינציה והתחלפו להקלט אצלנו. אך המוזר ביותר היה — מושבניק המשחק פינג-פונג. היה וזה נושא שגם אני התמחתי בו — התחלתי להגע מדי שבוע למושב להתרחות בפינג-פונג וכפכוי על הפסדים נשאר לי רק להנות מהנסעה בטרקטו.

אני זכר שאכלתי אצלם ארוחת ערבית. היה שם אורח יפני. בסופו של הערב אכל היפני בסיכון ומילג זודוי במקלות.

בבית הספר אני זכר אותו כספורטאי. בעיקר בגדודשל. פעיל מאוד במגרש, שואף תמיד להגיע לסל. בפינג-פונג יצא לנו להפגש מספר פעמים במסגרת הליגה ורצינו שיבוא לאמן את הקבוצה שלנו. בשערורים הוא היה פעיל, משתתף עיר, וכשהיו מקרים שכל החברה היו פאסיביים הוא היה מציל את המצב כדי לא להבהיר את המורדים.

אריה

יש אנשים שלומדים מקצוע הומני ויש אנשים שהם הומניים בכלל. מה הוא היה?

עמליה

אני רוצה לספר על מקרה שיעיד באיזו מידה הוא היה הומני. במלחמות ששת הימים, היה עדיין בן 16. כולם הסתובבו שכורי נצחון, ודודי אמר: „מה כולם שמחים, הרי אלף חילים מסתובבים בסיני והם צמאים. למה לא הולכים להשקות אותם? הרי הם גועים בעבר.“



אבינעם

כולם מדברים על הצד ההומני של דודי, על השקט שלו. אצל זה היה תמיד הפוך. אני הייתי השובב והפעיל והמעשי. האהבות הגדולות שלי היו מטוסים, בולים ותמיד, הוא והאחים הקטנים, היו מחלקים לי זהה. אני לא זכר איך שזה היה מתחילה, תמיד היינו רבים על הנושאים האלה בילדות. יום אחד הם עלו על הגג והעיפו לי את כל המטוסים שלי ושברו לי אותם. היו מחלקים את המטבעות שלי לחבריהם שלהם ואת הבולטים, כל מה שהיה לי. הם היו טובים לאחרים על שבוני. הם לא חשבו שהם פוגעים بي.

את התוכנות הטובות שלו שידעו להיות שקט, אבל לעמוד על דעתו בצהורה התקיפה ביותר, אם הוא חשב שהוא צודק. הוא לא עמד סתם על דעתו בעקבות, הוא היה פתוח. אפשר היה לשכנע אותו. אחד הדברים האחוביים עליינו בבית היו וכוחים. היינו מתוכחים על כל דבר, צבא, פוליטיקה, כל הנושאים שאפשר להעלות על הדעת. אף פעם לא הגענו לתמימות דעתם, תמיד באוקטבות גבוות אבל ברוח טובה.

ירם

בתוך אח גדול תמיד אפשר היה להסתדר אותו. כשהיינו יחד בחדר והוא למד לבגרות, הערתי לו פעם שהוא ככל-כך שקווע בלימודים שלו שהוא לא שומע מאומה מסביב. הוא אמר לי: „אתה יודע מה? תנסה להפתיע אותו. פתח את הדלת ותגיע מאחורי. נראה אם ארגיש בכך.“ תמיד הוא הצליח להרגיע בי. אלא הסתרב שלא בוגל עירונתו. החלון שלפניו הסגיר מיד את פתיחת הדלת. כשגיליתי זאת וסגרתי את הווילון לפני שנכנס, הצלחתי להכנס מבלי שיבחין בי ואיפלו להתחבא מתחת למיטתו מבלי שריגיש מאומה.

תמי

אם מדברים על אהבת החיים, אז אחד הדברים היפים שאני ראיתי אצל דודי (מלבד זה שאני גרה במרכז ורואה תמיד איך הולכים לשחק פינגן-פונג — דודי וירם ואבינעם) — אז זכר לי היטב שבתקופת הלימודים לבגרות, גיא היה עוד ילד קטן ומהפוך במשפחה והבדל בגילים היה די גדול. לראות את גודל הולך תמיד עם האח הקטן וambilת אותו, זה היה לא רגיל. תמיד כשדודיו היה בא אליו, היה בא גם גיא. הוא לקח אותו לכל מקומות, לים, לטווילים, משחקים אותו ומספר לו בזיכיות. גיא התרגל לבוא אליו אחר כך בלי דודי ולשכת לספר בזיכיות.

באחד הטווילים, נכנסנו לאכול במסעדה. גיא היה אتنנו, מלוכך כהוגן. לדודי היה מאד לא נעים, וגיא המשיך השתקל ככל-כך להתנהג יפה רק כדי לא לאכזב את דודי.

דיתה

הכרתי את דודי כשהיה ממש תינוק ולטיית את התפתחותו במשך כל התקופות. המתיקות שהיתה בו, זה היה ממש דבר מקסים. הוא היה תינוק נחמד, הוא היה ילד נעים, הוא היה אדם עיר בגיל ובגרות של אדם. הצעירות שלו נבעה מן הרצינות, כי היה בו עומק זהה. עם חוויך מלא אהבת אדם ואהבת כל יצור, היה מוכן לתת משלו ולוטר. היה בו שקט של דעת, מתוך ידיעה, מתוך בטחון.

גיא

הוא היה אח טוב, תמיד היה לוקח אותו לים. היה עוזר לי בלימודים, בהכנות שעורים, היה לוקח אותו לטויולים. אני זכר טiol אחד לכרכמל, היה קשה לעלות בהר ודודי עוזר לי כל הזמן.

היה מסביר לי על מוסיקה ועל האנשים שכתו וועל המנגינות. הוא היה הכى טוב מכל האחים שלי. הם היו מרבייצים לי. הוא — אף פעם לא.

יורם

איש אחד לימד אותנו איזה משחק קלפים. גיא אהב מאוד לשחק בזה בלי סוף. רק לדודי הייתה הסבלנות לשבת ולשחק אותו מבוקר עד ערב. זה שגיא היה מפסיד לו — לא זו הייתה הנקודה. שניהם שחקו בזה כל-כך הרבה שנהפכו לスペציים בנושא.

אריה

פה מעהו לא נראה לי. בעולמנו אין אנשים שלמים. מה היו החולשות שלו. הרי הוא בן-אדם סוף-סוף. היו לו חולשות?

ברוך

לכל אחד יש חולשות. אבל אצל דודי היה לו מאבק פנימי עם עצמו וזו הייתה הגדלותו שבו. הוא ידע להתגבר על זה ולהתקדם.

עדינה

הוא היה מאוד עקשן. הוא חשב שזו הפחתה מכובדו לבקש סליחה. מקטנות ועד ימיו האחוריים הוא לא היה מסוגל לבקש סליחה, גם כשידע שהוא חייב לעשות זאת. אם זה היה בא לכל ויכול, הוא היה מודה שגאה אך את המלה סליחה לא יכול היה לבטא.

משה

לעזר במשק — לא מתוך יזמתו, אבל כשבקשו ממנו היה עושה זאת בנאמנות. לא הייתה לו תבונת-כפים וזה הציק לו. פעם זה בא לידי ביטוי והוא האשים אותנו בזאת. שכנענו אותו שזה לא באשמנתו, כי בבית היו תמיד הכלים בצרות משחקים, כדי לפתח זאת. אך הוא לא התמסר לזה, לא הרכבות ולא בניה.

עדינה

דבר מקסים שהיה בו — היכולת לארגן את היום בצורה כזו שהיא לו זמן לכל דבר. הוא התעסק בספרות, הוא למד טוב, התכוון לבוגרות, אהב מוסיקה. אהב לבנות וגם לקרווא וגם ללמידה. היה מרבה בקריאת ספרות הכי טובה. ובעיקר קרא היסטוריה. למוצבים ללחן ספרי היסטוריה, דברי ימי יוון ורומי. בית ראשון ושני מכל התקופות. וכל דבר היה לו זמן.

אריה

למה הוא הילך לשריוון?

משה

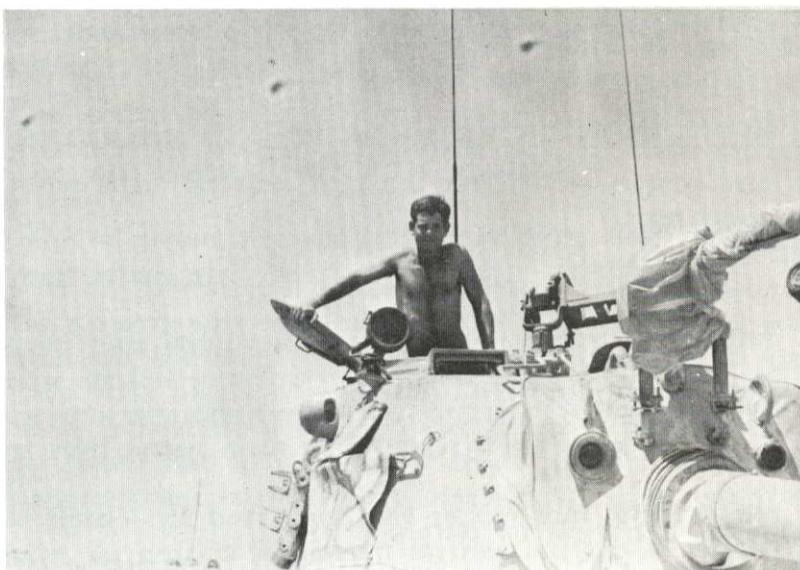
מתוך זה שהווע ראה בשריוון את החיל שיחיה הקובע בקרב.

עמליה

לפניהם שהתגיים הוא אמר שאם לא היה גיוס חובה — לא היה מתגייס.

ברוך

בחליכתו של דודו לשריוון אני רואה את כל הגדלות שבו. על זה היו לנו שיחות וויכוחים. הוא היה פציפיסט ביסודו, התנגד לפעולות תגמול, האמין בשלום כמשמעותו ויחד עם זאת חי את כל החיים שלנו. מצד אחד את הכמיהה לשולם והאמונה בו ומצד שני העקשנות. ואת היoud שלו הוא מצא בשריוון. הוא ראה בו את החיל שיקבע. לדעתו הוא התאים לתותחנים, היה לו ראש טוב. אך הוא לא היה מוכן לכך בשום אופן. בשריוון הוא ראה את השילוחות שלו,



עופר

יש כל מיני דברים קטנים שלפעמים אתה נזכר ואני יודע מדו"ע דזוק**א** בהםם. בغالל דבריך אני נזכר שהוא אמר לי פעמי' בפרש במלים אלו; פעמי' ירדתי לבסיס שלו, הוא עשה לי סייבוב, הראה לי את הטנקים והסביר את כל עבודות הנקיוי. שאלתי: „איך אתה יכול להסתדר עם כל זה? הכל כל-כך מלוכלך“. והוא ענה: „את האמת, אני מקווה שלא נctrיך את כל העסק הזה. אבל אם כבר אני מתגייס וצריך לתת 3 שנים — אז מה שיקבע את המלחמה, זה יהיה השרוון.“. דיבורו על הלימודים. אבל לדעתו הוא לא הצעיר בישיבה על הלימוד-

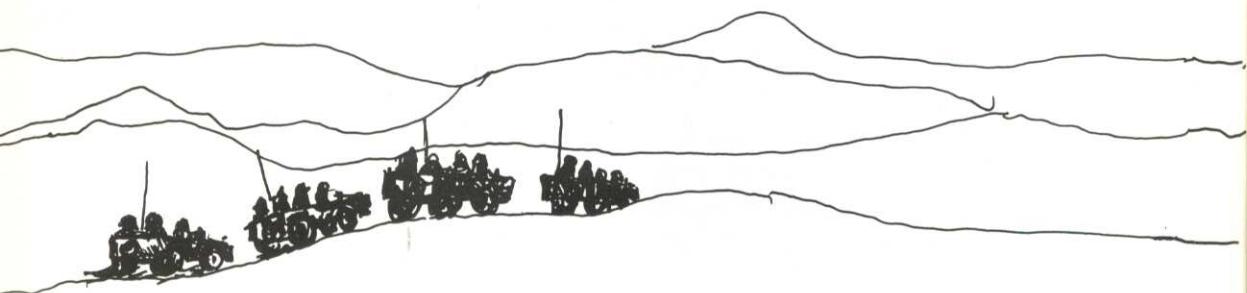
דים. היה לו משהו אחר שלא היה אופייני לתלמידים. הוא היה מאוד יסודי. ובהיסטוריה וביקר היסטוריה של ירושלים, הוא היה קורא חומר בלי סוף. בלי כל קשר ישיר ללימודים ולחובה. ירושלים הייתה אהבה גדולה שלו והיה לו ידע עצום בנושא.

בטiol לואדי-קלט הגענו גם לירושלים. עמדנו על גבעת התהמושת וזרוי סייפר והסביר פרטיהם. הוא דיבר על דברים שראית שהעסיקו אותו, הוא חשב על ההיסטוריה של ירושלים ועל כל ההשלכות לגבי הביעות של המדינה היום, לגבי בניית השכונות, נוף והכל.

עמליה

זרוי היה תמיד אסתטי בלבוש, מעבודה מלוככת היה מיד מחליף בגדים — היה מאוד עדין נש ומאוד מתחשב בזולת.

הצגה



ירם

אנחנו למשה נפגשנו לראשונה בטירונות והכרנו כמעט לאורך כל השירות הצבאי. ההכרות העמיקה במשך הזמן, היו לו כמה תוכנות שבתו במילוי. הוא שנא נורא פריזיטים ואנשיים שאחרים עשו להם את העבודה. כשהיה בא מגע עם טפוזים כאלה, היה צועק עליהם ומוכיח אותם. הוא עצמו עזר הרבה לחברה. לא אהב להתבטל והתוצאה הייתה שגמר טירונות כחנייך מצטיין.

זרוי הلق לקורס נוהגות טנקים ואני לtotachnot. היינו נפגשים לפעם הראשונה מכח מצאנו את עצמנו כצוות אחד בטנק. למעשה התברר לנו אחר-כך, שיש תקופה מסוימת שבה שואלים כל אחד עם מי הוא רוצה להיות בטנק. התברר אני כתבתי את שמו והוא כתב אתשמי. היינו צוות שהסתדר לא רע. תמיד יש בעיות בצוות, של עזירה בין חברים, מי גומר קודם. זרוי היה תמיד גומר את העבודה ואחר-כך בא לעוזר לנו. פעם אמר לנו המט"ק שעוזר לא ראה צוות כזה שארף פעם לא רבים זה עם זה. זרוי היה אחד הגורמים העיקריים לזה. תמיד היה מציע את עזרתו ולא חש גם להtopic ולהתנגד לכל מני דברים. הוא היה עומד על שלו וידע להרים את קולו בשיחה משוכנע בצדתו, וכשהרים את קולו אי אפשר היה לעמוד נגדו. לצחוק יותר חזק היה

קשה. זה התבטח בתקופה יותר מאוחרת. כשודדי היה רס"פ יצא ליראות איזה מכתב שכותב למג"ד וזה הפטע הרבה אנשים במפקדת הגודוד, על איזה מעשה לא יפה שנעשה על-ידי אחד הקצינים. הוא כתב ללא כל חשש, במלים בוטות, ולא לגבי עולאיishi שלו. הוא לא התבונש והתווצה היה תהה שהאיש ננזף. כשהוא חשב שהוא צודק היה הולך עד הסוף.

במלחמת ההשתהה, ישבנו מחלוקת בודדת במקום די שקט ויצא לנו גם לשבת ולשוחה. היינו צוות של עירוני, קבוצניק ומושבניך. זה היה צורף מעניין והיו לנו שיחות רבות. תמיד באה השאלת „איזה אתה יכול לחיות בעיר?“ ולא תמיד היה לי מה לענות. כי זה לא ענוג המכדי.

שיקי

חיל טוב בשריון הוא זה שעושה את מה שאומרים לו, אבל גם חשוב. זאת אומרת, שלא עווה כמו רובוט. ואם יש דברים שלא מוצאים חן בעיניו אז שיגיד ולא ישם מהצד.

היהתי אותו מתחילה אמון הצמ"פ, עד סוף השירות הצבאי. מה שאני זוכר הכי הרבה — בזמן טיפול שבועיesch כל הנגנים היו חוזרים מגירוז, ככל האזנים והבגדים מלאים גרייז — דודי היה היחיד שיצא נקי מהעסק הזה. ופעם המט"ק שלו התעורר עם מט"ק אחר על נהג הימי נקי וזוכה, כמובן, בתחרויות. העזרה של דודי לא התבטה רק בטנק שלו. היה במלחקה עוד נהג אחד שהתקשה מאוד ודודי עזר לו הרבה. ספרו פה שלא היה לו גישה לטכנייה, אבל אצלנו הוא היה עושה את העבודה מהר וטוב והכיר כל פריט בטנק.

אביינעם

אתה הסיבות לבחירותו בקורס נהגי טנקים הייתה להתרoddע עם הנקודה החלשה שלו — הצד הטכני. אחרי שגמר את הקורס קיבל רישיון נהיגת טנק, הראה לי את זה והיה כל-כך גאה בעצמו, ספר על כל פרט. הוא פשוט רצה לבדוק את עצמו ולעומוד ב厰חן ואני חשב שהצליחו.

שיקי

הunkשנות של דודי זה לא היה דבר של מה בכך. אני יכול להגיד שהUNKשנותו התגעש אותו, זה היה קרב פנים אל פנים. ולמרות זאת, שכשמיישחו התגעש אותו, אם היה קל-כך גאה בעצמו, איך שבל זאת, מה שהיה יפה בצוות שלנו והרבה צוותים קנוו לנו, איך שבל זאת, הסתרנו כל-כך טוב.

הגענו לקורס מט"קים, נפרדנו לפלוגות שונות, אבל שמרנו על קשר. באחת התקופות, כשהיינו כבר מפקדים והעבכנו יחד אמון לחילימ, אמר לי דודי שלhayot מפקד זה הרבה יותר קשה, אף-על-פי שיש חיסית החיים יותר קלים.

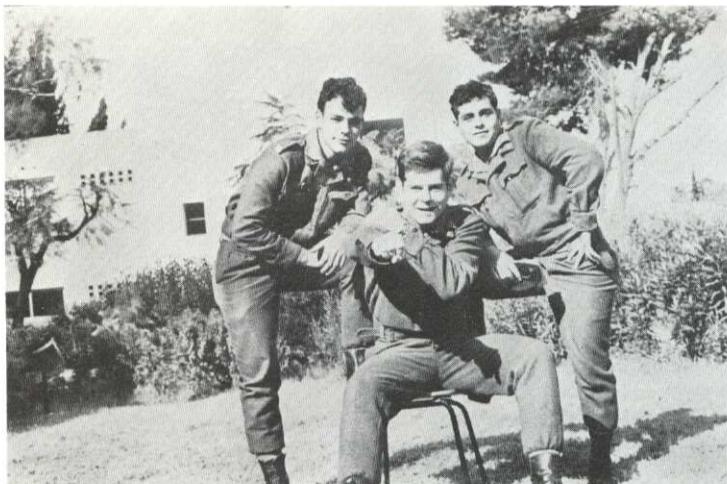
לילה אחד בא הסמ"פ להעיר אותנו, כי משהו טפש לא היה בסדר. אותו סמ"פ, כל עימותים שלו עם דודי היה נגמר בניצוצות, והוא היה הילה הוא מצא איזו חבית שעמדת עוקמה בחצר. הוא עדיין לא הכר מספיק את דודי והעיר דוקא אותו ב-2 בלילה. דודי אמר לו,,תסתלק מהחדר“, פעם אחת ושניה ובסופו של דבר ראיינו נעל מתעו-פת. איש לא יצא מהחדר. הסמ"פ נכנע, אם כי היו לפחות המשכים פחות ניעימים.

דוקא בಗל תכונות העקשות הזאת הסתר דודי היבט עם המ"פ.

ובתקופה שירדנו לקו, וחסרו מ"מים בפלוגה נקרא דודי להיות ממ"מ
ולאחר מכין קבל המלצה לרב-סמל. ובמשך כל המחווריים, כאשר אנחנו
התעסקנו עם החניכים, דודי מלא תפקידו של הצליח בזאת מאד.

הפלוגה שלו הייתה מאוד מסודרת ובעיקר דאג לנקיון.
כשפלוגה מקבלת רס"ל חדש וכשהוא צעיר בתפקיד ומגיע לפלוגה ותיקה
אל חברה שעומדים להשתחרר — כמוון שהוא עומד בנסיוונות. אך
דודי השתולט על העניין ואף פעם לא דרך מעצר. אחרי חודש לא
התוכח אותו אף אחד והוא קנה לו את המعتمد בכל הגודוד. הוא לא
עשה זאת בדרך המשמעת החמורה אלא בדרך המניהגות האישית.
פעם הוא נתן הוראה מסוימת וחיל הודיע, „אני לא עושה זאת“. הוא
לקח את אותו בחור והצמיד אותו אליו, „כל מה שאינו עושה,
אתה עושה יחד אני“. אחרי יומיים כבר היה החור אחראי על
אחרים. כך השתולט על כל החבורה. היה מתחילה אתם את העבודה
ודאג שיסימו.

בתור רס"ל — השונאים היחידים שלו היו האפסנאים. בתחילת סרבו
لتת לו דברים, עד שהוא ארגן פשיטה ועשה להם מהומות כ אלה
שמאז פחדו ממנו ונוצרו יחסים נחרדים.



יורם

מה שהרגיז אותו במיוחד — הוא לא אהב זיבולים. בשרוון, בדרג
הנמוך, זה דבר מאד נפוץ. והוא לא סבל זאת, שבביל מה צריך
להזיז את הפדור הזה עוד קצת ואת החבית ההיא לצבע בשchor,
ירוק או לבן או השד יודע מה. זה הרגיז אותו יותר מכל עבודה קשה
יכולampus. ובנושא זה הגיעו לחיכוכים וכוכחים עם המפקדים בעקש-
נות האופיינית שלו. ולהתחל להתוכח עם דודי — זה דבר שלא נגמר.
בעובדה לא היו בעיות. הביעות היו רק עם השטויות.

לربים נדמה שתפקיד של רס"ל הוא משמעתי וכל הזמן צריך לתת
פקודות ולבצע. אבל האמת היא שהзадגה לחילימ היא הקובעת
ולוקחים לתפקיד זה מבין המת"קים הטוביים ביותר. ככל שהרס"ל
יותר טוב — הפלוגה נראית יותר טוב. הוא דואג לכל הפרטים הקטנים,
לאוכל בשדה ולמקלחת כשחורים מאמון. ואצל דודי, מקלחת
היתה ... כשחורים מאמון, לפני שמשמעותם להגיד לך — מיד מגבת.
נעלי התעלמות ודודי במקלחת.

שיקוי

הוא סרב ללבת לקצינה. אני זכר שנכנסנו שנינו לאלוֹף-משנה צפורי ושמעתה מהחדר וכוח בטוניים גבוהים. אני היתי אחורי בתרור, וכשיצא אמר „אני לא חתמתי“. היה לנו כוח בנושא. רוב החבר'ה לא רצו להיות קצינים, לא רצו לשרת יותר משלוש שנים. דודי רצה להמשיך ללימוד ולא היה מוכן יותר על כך. היה אחד הבוגדים שלא חתמו. היינו צריכים לגמור את השירות בביר-תadmeh, אבל לא היה כנראה מי שיחליף אותנו. דודי השחרר בין האחראונים, בנובמבר 1972.

יורם

אני היתי ריאלי ודודי הומניסט. היה לנו כוח על כוון למידה. הוא טען, למה אתה הולך למדוד מספרים ונוסחים. אין זה כל גוון, ושום הפעלה של המוח מבינה אנושית. הנושא הזה סחב אותו גם כשהיה איש צוות וזה היה אחד השיקולים שלו, ללבת להפתח בכוון שהוא אהב.



הוא סיים את השירות הצבאי והשתלב בחינוך האזרחיים ללא כל משבר. הוא רצה אمنם ללמידה, אבל היו לו גם תכניות אחרות. רצה לעובוד ארבעה חודשים ואחריו זה לעשות קצת חיים. אבל ברגע שקבל את ההודעה שנטבל למכינה — כל העולם נמק ומיד עם השחרור היה בדרכו לירושלים.



שם התגלה כי חלה בzechava. הוא חזר הביתה ושב כחודשיים. אחר-

גופשי

הייתי אותו ייחד בחדר בתקופת המכינה. אחת התכונות שהרשו עמו אותי הייתה החירות. היו לנו וכוחים רבים בנושאים פוליטיים. דעתיו היו חריגות. הוא טען שלא **בכח צבאי בלבד** יוכל לפטור את הבעה וזה היה קצת שונה ממשום דעות כאלה מבחן שכך חי את חיי הצבאה.

משוח

בכוחם בבית טען תמיד שלא על-ידי פעולות חבלה ותגמול נגייע לשולם. והשלום הוא הקבוע והחיוני לנו. בבחירה להסתדרות הצביע „**מוקד**“.

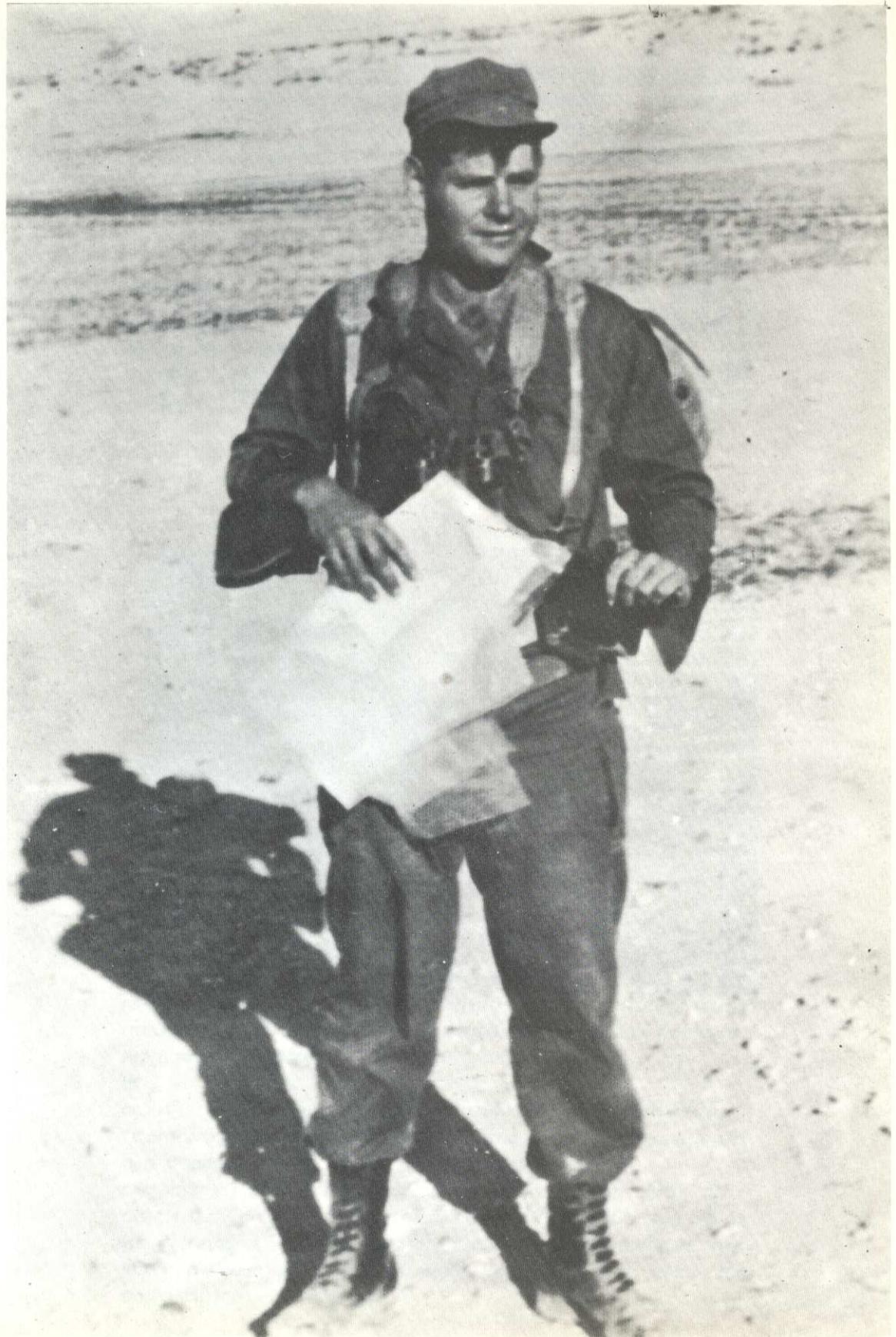
אלינה

חייתי בבית קשת כחודשיים, אך דודי היה אז רחוק ולא הצלחתי להזכירו מקרוב. אך יצא לנו להתוכה לא פעם. הוא אהב להתוכה על בוליטיקה. פעם שוחחנו על מחיר הדם. הוא טען שיש צורך לשנות בשיטה: שיטת החינוך, שיטת חיי הפוליטיקה. אמרתי לו: „**יש לך רעיונות נפלאים, אולי שתשטיים את האוניברסיטה תהיה לחבר הכנסת ותכנס לחיי הפוליטיקה**“. אמר, שהוא חושב שהוא ישר מדי בשביב זה, וудיף ללמד היסטוריה.

ברק

בשודדי היה בא לחופשה מהצבא היה מוצא תמיד זמן להכנס ולשוחח, לספר ולהתוכח, במטרה לבן בעיות, לנסות לשכנע ולהשתכנע. פתוח היה לקבלת דעתיהם של אחרים לאחר שעמדו ב מבחינו.

בלט בדודי השקט הנפשי, יחס עדין וסובלני לכולם ובעיקר כשור הריכוז שלו. ריכוז בלמודים ורכיבן בשעת משחק. הייתי בא לראות את דודי משחק פינג-פונג, אך אבוי לזה שלחץ בצד והפריע לו. היה עלול לחטוף רקטה בראש. מי שרצה לראות היה חייב לשבת בצד בשקט מוחלט.





חמורTEL, נפגעו לנו 3 טנקים. 1 נשאר בשטח 1-2 חזרו לאחר. דודי נשרר אותו יום מאוחר. אחר כך ספרו לי איך הוא ישב על קווים וכעס שלא מעלים את 2 הטנקים הנוראים. בהמשך הקרב נשארכנו 4. אני��ין ייחידי, מ"פ על 4 טנקים. היה זה טבוי שאמונה את קשת למ"מ אחראי על 2 טנקים ואפצל את האחריות.

הכרתי את דודי באמון הקמה והערכתי אותו כמפקד מעולה ובסביבים אלו של הקרבנות הוא הוכיח זאת. המוראל היה נזקן, אבל לא אצל דודי. עבדנו יחד טוב, בתאום מושלם. יותר מאוחר חזר אלינו המ"פ שנפגע והתארכנו מחדש. בליל ה-15 לחודש, לקראת הצלילה נרתמה הפלוגה ליעד העיקרי שלה, לגשר הגלילים המפוזרים. המגמה הייתה להגשר את הגשר 20 ק"מ ולזרוק אותו למים. התחלנו לנעו, אך העסק הזה לא דפק. אור הבוקר הגיע ונאו עברנו רק את מחצית הדרך. הגשר נתק ונאנו השחררנו ממנו. זה היה מזעזע. התחלנו לרוץ לאוצר הצלילה. כשהגענו 4-3 ק"מ מאותו מעוז שנכבש מחדש על-ידי צה"ל עליינו על מרabb טילים.

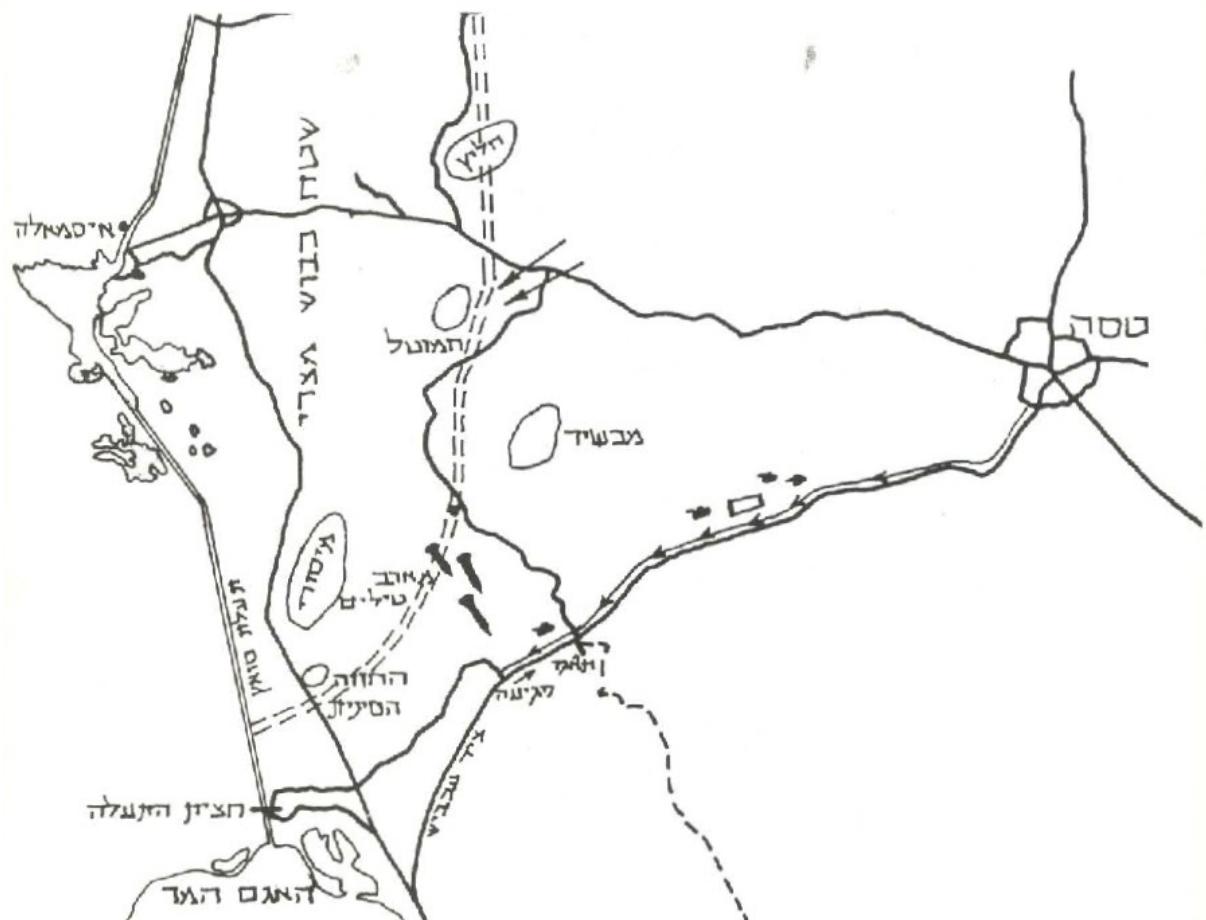
נפגעו לנו 3 טנקים המג"ד, המ"פ ודודי. הוא נע אחריו, לא ראייתי שום דבר, עברתי את המ"פ שנפגע וכשהסתבר לנו שעליינו על מערב, עשינו אייגוף גדול והתארכנו מחדש. הבחןתי שדודி איננו. התחלתי לקרוא לו בכל הרשות הקימות — ללא תשובה. ביןתיים התחלנו להתארכן לקראת הצלילה. אנו הפלוגה השנייה שחצתה את המים, מהטנק השני ומעלה, והשתתפנו בהשמדת טילים מצד המערבי של התעללה. דקות ספורות לפניינו הצלילה הנגה של דודי ליצור קשר והודיע שנפגעו על-ידי טיל. יש לו שני פצעים, אחד קשה. שאלתי לשמות. דודי נפצע קשה והשני גבי.

גמרנו את המלחמה מתוך ידיעה שדודיו פצוע. האמת נודעה לי רק ב-26 לחודש — הטנק ספג פגיעה ישירה. דודי נהרג במקומם. זו הייתה מכחה רצינית ואבדה קשה לפלוגה המעולה שלנו. לו דודי נשאר, זו הייתה נישית הפלוגה בהא הידיעה.

אריה

המעגל נסגר. יצאו מירושלים וחזרנו לירושלים. ואז הגיע יום כיפור. מישחו סיפר שדודי התבטה שמהמלחמה הזאת הוא עלול לא לחזר, אם כי הדבר כל-כך לא מתאים לאופטימיות שלו.

יום כיפור



נה

הגיאס היה בשדה תימן. החבירה הגיעה לשם, ה策ティידו בצד אישי בלבד וירדו באוטובוס לשכיטה. שם קבלנו טנקים וחמשנו אותם. חיכינו לזרוד שלא הגיע. חיכינו זמן רב שכוחות עצומים חולפים לידינו ואני לא זאים. החלטנו לנעו בלי הزاد (הכולל כלי עבודה, גרווז ופריטים לתחזק את הטנק). בדרך, לחרת השיגה אותנו משאית עם הزاد ואז ה策ティידנו. נכנסנו לקרבת ביום שני בערב. עברנו את המלחמה הזאת בצורה קשה ביותר. נכנסנו לקרבת ללא ידיעות מוקדמות. רצנו, נתקלנו וכמו שאומרים נדפקנו. מאותו קרב חזרנו 6 טנקים תקינים. יצאנו 10. ירדנו מאותו יעד, די מפורסם ביום, הנקרא חומתל. הת-ארגון ללילה ונכנסנו לקראת היום השני שהלך לנו טוב יותר. השמדנו כמה טנקים. התקדמנו. המוראל עלה. ביום שלישי, ה-9 לחודש, הגענו קילומטרים ספורים לפני התעללה. ביום רביעי עליינו שוב על

פנחס

הזכרון האחרון שלי מודיע היה הטויל לואדי-קלט. נסעתי במכוניתו שלו. היה נעים במכונית. הוא נסע מהר, אבל בבטחון וכמובן הגענו ראשונים. הטויל עצמו היה מעוניין בזכותו של דודי, הסבירו וספריו לאורך כל הדרך.

עמיי

אני הייתי מבלה הרבה ערבים בבית קשת, עוד בתקופת ילדותנו. דודי היה שונה משאר האחים. כולם היו רעננים ופעתניים והוא כלל-כך שקט.

פעם ספרו לי שדודו הרביץ לאבינום. ואצלי אבינום היה ברוון אמיתי. הדבר הראשי אותו, אם הוא מסוגל להתמודדות כזאת סימן שיש משהו בבחור הזה. והתחלתי להתקרב אליו. הוא היה מיוחד והוא לא הרבה מה שתת. רציתי ללמידה ממנו הרבה דברים ולא הצלחתי. אף פעם לא ראייתי את דודי יושב ולומד, הייתי בא אליו הרבה, היינו משחקים, אוכלים, סדר הימים שלנו כמעט זהה, והוא מצליח — אני לא. בכתה הוא עונה על השאלות, השעוררים מוכנים ואצלי כלום והפליא

אותי איך דודי ידע, متى הוא למד?

היתה לו חיבה מיוחדת למוזיקה ותמיד ביסודות. בתקופת הלוחות הוא היה בקיא בכלן ואחר כך נטש לגיא, הוא ממש חי את זה והשתדל להסביר לי מה זה ואיך זה עובד.

עדין

אהבתנו הראשונה הייתה הגיא. הוא נהנה משילוב הקולות ושילוב הכלים. הוא חיפש ביצוע מושלם וידע להעריך אותו. ולאט לאט עבר למוסיקה קלסית. הוא עס עליינו שלא נתנו לו ללמידה מוסיקה ואחריו שראיתי את אהבתנו והנתנו, למרות שאישית זיף בשירה, אמרתי לו שכדי שילמד מוסיקולוגיה. גם את כרמליה הוא נסה להדק באהבה למוסיקה.

ברמלה

הוא היה מkeitיב הרבה בבית. הפטיפון פעל כמעט כל הזמן והוא אהב לשמעו חזק. בתחילת ממש סבלתי מזה, אבל לאט לאט למדתי להאהוב זאת. הוא היה מסביר על כל כל וחתיפות שלו.

עדינה

אהבתו לירושלים הייתה שלובה אהבתו להיסטוריה. הוא ממש חי את ההיסטוריה. הוא ידע לישם מקרים היסטוריים, תופעות ותוצאות היסטוריות למקרים של היום. הוא אף פעם לא היה רחוק מה-מציאות. היה זמן שחשבתי שילך ללמידה בתחום מודינאי, יחסים בין-לאומיים וכו', אך ההיסטוריה משכה הרבה יותר חזק. אותו לא עניין רק אם האבן האזו נבנתה על-ידי יון או רומי, אלא גם ה השתלשות מכך לגבי היום. הוא ידע למצוא את הסיבות ההיסטוריות למצבים היום שנבעו מאותם התנאים.

ברמלה

נהנו לטויל כל שבת. באוטובוס, ברגל. בכל מקום היה מסביר והוא לו מה לומר. בעיקר בעיר העתיקה. הוא אהב את המבנים, את הצורה המיחודת ואת ההיסטוריה. הוא ידע כל סימטה لأن מובילה ומה ארע שם.

רציתי להוסיף דברים על אישיותו של דודי. הייתה לדודי זיקה יוצאת מן הכלל לילדים. מדי يوم ששי כשבא לחופשה מהצבא או מלימודיו מהר לבוא אלינו, לראות את שרון וטל. שרון אהבה אותו אהבה רבה ופגש אותה תמיד בקריאות שמחה. לא פעם נדהמתי לראותו יושב ומספר לה סיפורים. מנין לבחור סבלנות哉? סיפוריו היו מקסימים ואת עולמה של שרון כבש כשהוא וכרמלה קנו לה את הבובה אליס, זו האהובה עלייה ביותר עד היום. יחד עם הקטנה התלהב דודי ובדק אם העגלת מתאימה. והבובה שכובבת בה בניחותא.



צפי

דודי שלי

דודי של פז.

„מה, מהר דודי שלי יבוא?“ היה פז אומר, עוד כשהיה תינוק בן שנתיים. רק דודי יודע לשחק בכדור. ורק מה שדודי אומר זה תמיד נכון ותמיד פז מסכים אליו. כהוזדי וכרמלה היו צרכיים לבוא לביקור, ידע על כך כל המשק, שבוע מריאש. פז ספר לכל מי שפגש במקרה על המדרכה „אתם יודעים! דודי וכרמלה יבואו אליו היום.“

דודי היה החבר הטוב של פז. ופז עד היום לא שוכח את דודי. למרות שבפעם האחרונה שראה אותו היה פז רק בן שנתיים וחצי. בזמן המלחמה ציר כל יום ציר ושאל אותי,, מה כתוב לדודי, החיל האמייך שלנו שנלחם בטנק ?“ ודרש לדעת את כל הפרטים, מה דודי עשה ומה עושים במלחמה. כשפז מסתכל בתמונות של חילילים וטנקים הוא אומר,, זה הטנק של דודי. אבל דודי לא בטנק, נכון? דודי שלי באדמה ולא רואים אותו. אנחנו רק מבאים לו את הפרחים שלו כדי שייהיה לו נעים בגינה שלו.“

פז עד היום מתגעגע אל דודי ויחד עם זאת גאה בדוד שלו שהיה חיל גיבורים.

Nאכחה נסכרת



ואני רוצה לזעך לילל,
אללי, לי אללי,
לראץ אל ההרים
שערי פרוע ולמרר בכיי כי מר,
כי מר,

ואני רוצה לשבר ולנפוץ,
על כי איה, הוא לא שב,
לא שב, הפל לשוא
לLEFTן לחבק בון, לנשך,
די !!

זו השניה רודה, פוקרטה,
ואני שחתה, שותקה,
בקוי חונקת,
בתוכי שתיים תתרוצנה.

עדינה

בארי.

חלקת חץ

ЛОח אבן

כתבות : דוד קשת.

האמנים ? האמנים דודי ? האמנים זו סוף הדרך ? כלום יתכן שלא נראה עוד את זיק עיניך התכולות ?
את חיוך הקוסם, הטוב. המבויש קמעה ? את מבטך תאב החיים,
התוהה בעירנות, שלוח נכחו — משתוקק לקלות ולספוג לתוכו
מראות, חייות ורשמיים ?

הcano טמון הנער אשר ספרא וסיפא פumo בו ויכול להם ?
עתידות נכונו לך כי אתה שאפת, טויה וארגת את חוט עתידותיך :
חימס עתירי תוכן וצורה כאשר אהבת.

אך הנה, בתוכף צו וחובה, נתית מדרך המלך של עתידך הצפיי ועלית
על דרך פאר וגבורה לייעוד לא צפיי, האורב לכל בחור וטוב בישראל.
קמת להגן על כל הקדוש לך — משפחתך, מולדתך ויעוזך. אצת
לשמור על חיינו. חיים של חרות ותקומה במולדת, חיים של טעם
ובכבוד אשר כל השמדאים עליהם.

על מזבח כבושים ושמירותם של חיים אלה, אשר אהבת — הקרבת
חייך. נגר דמן וחלבך. וכאן הושמת :

בארי

חלקת חץ

עם לוח אבן.

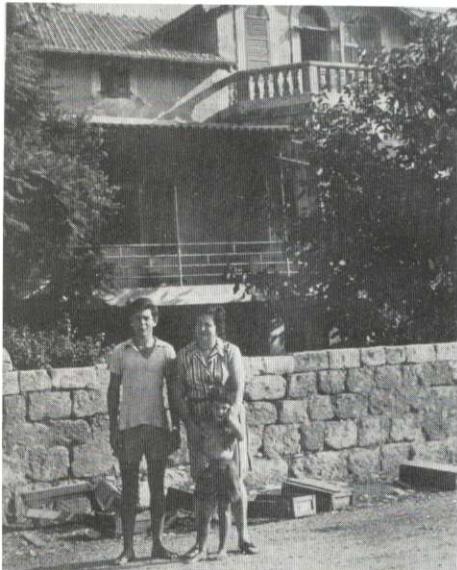
אך לרוחך האצילה, לא יכול מר המתות. רוחך עמנו. זכרך בתוכנו.
דמותך היפה, הנש��ת אלינו מכל קיר בית הורייך — חרוטה לבנו.
ומתויה נמשתך, כנותך, אהבתך ונאמנותך — נשאב את הכוח להמשיך
בלעדיך.

שושנה קשת



דודו היה אזרח טוב ולכון היה גם חיל טוב. היה לו מוסר אזרחי גבוה. חוק נוצר כדי לשמר עלייו, להגן עליו ולחיחות לפיו. זו הייתה הסיסמא לפיה חי ורצה לראות את האחים חיים כך. היה אזרח שאיכפת לו. דודו היה בן טוב, מסור, דואג ואוהב. כשידע שאני חולה היה מטלפן יום-יום מירושלים. הוא היה גבר. עם כל החן, הרוץ והעדינות הרבה שנטקפה מכל דמותו — ידע גם להיות תקין, לעמוד על שלו. לא לסתת.

רד ולא רכoci. גבר ולא גברתני. בעל שאיפות גדולות ולא שאפטנו. תמה מגילת חיים של אדם, שכל עתידו היה מונח לפניו. אני מאמינה שלו חי, היה בכוחו לשנות דברים. להשפי על חיי רבים בארץ.



זֶדַעְתִּי

זֶדַעְתִּי — תְּבוֹא

שָׁמַעְתִּי אֲצַדִּיך בּוֹטְחִים בְּמַשְׁעָול

רְצַתִּי — דְּמֻעַת סְתָר בְּעֵינִים.

רְצַתִּי לְחַבֵּךְ בָּנו

אֵיך לְפָנֵי גָּבָר קָשָׁוָה גְּבָה קָוָמָה.

נְרוּמָת — זֶדַעְתִּי

כֹּה נְרוּמָת הָו עִיפָּת בְּמַאְד

אֵל חַדְרָג חַרְש חַרְש

שְׁעַרְוֹתִיא גַּלְוְתָּפָת, מַחְנָחָת נַוְשָׁקָת

חַיּוּכָג עַל שְׁפָתִים — הַיְדָעָת ?

לחיות בלי דודי. זה לא רק להמשיך לחיות בלי בן יקר ואהוב, שאינוו. זה לחיות בלי ידיד ורע.

בשנים האחרונות נרכמו בינוינו יחסיתידידות עמוקים, והבנה מה عمוקה פשוט לא היה צריך במילים.

לחיות בלי דודי, זה שבילי לאבד מהهو שחלמתי, שאפתוי, קויתי להגשים, הצלחתי והנה אינו.

ראיתי בו את התגשות האדם, כפי שרציתי שייראו לפני הדור הצעיר שלנו.

דודי מעולם לא רדף אחר כבוד. ואם רצה בעומק נשמתו שיכבדוו, תמיד בזכות עצמו. צור לי, ספר לי עם שתוך כדי עבודתו במכון לחקר דעת הקהל, כשהעבר בבתי היישומים הותיקים על מנת למלא את השאלון, נתקל בישישה בת 84, אמו של פרופסור ידוע. והיא מספרת לדודי על ותיקי ירושלים שהכירה, ותוך כדי ספר, אומרת „ואני הייתי בין באיתו של פרופסור דוד ילין. אה, אבל אתם, הדור הצעיר, מי מכם מכיר או שמע את שמו?“ ודודי לא ספר לה שהוא נינו של אותו דוד ילין ונקרא על שמו.

הוא היה שלם עם עצמו. היו לו מבון התלבויות והן היו קשות לפניו, אבל הוא מצא את הדרך שלו להשגת השלימות שאיתה חפש. לא רדיפה אחר ממון. לא להפוך לימים לאמצעי לצבירות כסף. לימים לשם לימים. פשט אהב ללמידה. אהב וידע ללמידה. ואם לחפש גם מקצוע ולהתפרנס ממנו, אז רק בנושא האהוב עליו וכך החל ללמידה היסטוריה ופילוסופיה. אולי היה ממשיך בתורה מורה, כי הוא אהב להעניק לאחרים את אשר ידע.

הסיכון הגדול ביותר שלי היום היא הידיעה כי את שנטו האחורה חי דודי בירושלים. ודודי ידע לנשום את ירושלים בכל רמ"ח אבריו. כל יום חי בירושלים היה לו לחש כספר, הרוחח לחמו ולימים. הסתפק במועט. אף פעם לא ביקש כספר, הרוחח לחמו בעצמו. אבל מתנה, תקליט, אייזו שמחה ותודה. והאושר הרבה שהיה נסוך על פניו ביום שהפתענו אותו והבאו לו מערכת סטריאו. לא היו רהיטים, לא הייתה רצפה, בקושי היה כסא. אבל היו תקליטים והוא קרן ושם כילד קטן.

דודי היה אציל נפש. מעולם לא ירד לקטנות. היה לו כוח להעתלות מעלהן. תמיד ידע להביע את דעתו בלי לפגוע בזולת. בלי להטיח דברים. חפש את דרך הפרשה.

המאבק הנפשי העמוק שאוטו עבר בעת האחורה. הידיעה, ההבנה והכרה בזאת העם היהודי לעומת תחית הציונות ושיבת ציון, הזכות לעם היהודי לשוב להיות בארץ מולדתו. כאן חפש את הפרשה, את הדרך חזקה לשני הצדדים. איןני חושבת שמצא את הפתרון. אולי, מי ידע?

דודי שאף להגיע תמיד למקום הראשון. להגיע לשיא ההישגים שלו ותמיד על-ידי שקיודה, התמדה וחרכות. אף פעם לא בערת מרפאים ולא על חשבונו אחרים. כשירום היה גובר עליו בפינגן-פונג, היה חוזר הביתה כאריה מובס אך לא בא בטענות אל יורם ולא נסה להפחית מיכולתו, אלא הוציא את המסקנה הפושאה, אם לגבור על יורב טוב — יש להשתפר, להתאמנו, ולהתאמנו ולנסות שוב. אולי, בפעם הבאה תהיה ידך על העליונה.



שאימי לא הייתה בבית הדלת נסורה, אמי יצא מהביתה. יופי ! אמרתי לעצמי. מיד נכנסתי למטבח, פתחתי את המקרר, או, מזוין, גליידה ! הוציאתי את הגלידה, לקחת לי חצי, רצתי למזהה, הוציאתי עוגיות והארוחה שלמה. אכלתי ואכלתני, הגלידה הייתה מצוינת, אך לא הספקתי לאכול את העוגיות והנה הכלב תפט נטה בשר טוב מהמקרר ששכחתי לסגורו. אווי ! הבשר ! אובי לי ! אמי תחרגنى ! נכנסתי למזהה, הוציאתי את המטאטא ורצתי אחרי הכלב, הצלחתי להוציא מבען שניינו רק שתי עצמות עם שריריות. המשכתי לאכול, כשהחפץ מכרסם את לביו, מה יהיה לי ? חשבתי, ופתאום, אובי, החתול קפץ וכחרף עין תפט את מיטב גאותה של אמא : העוגה ! העוגה הייתה משוקולד ומצופה בקרם, מגירה את הפה לנוגס ממנה.

דרפתי אחרי החתול ולא הספקתי לאוז וכבר נתקלתי בכסא ובכל כבד משקליל צנחתי על המקרר, המрак נשפך על ראשי ועל הרצפה, הביצים נשברו על ראשי ונאלו על הפנים, המים נשפכו וכל החדר היה מטוונף, המים התערבו עם הקמח, הביצים והמרק, הבקבוקים נשברו וכל החדר היה דיסחה אחת גזולה ואני שוחה בה. בקצור הייתה שמחה רבה.

רק התאוששתי וצעדים נשמעו. אמי נכנסה לחדר ובראותה את המהפהכה כמעט והתעלפה. כשהצילהה לקלוט את הנעשה נשמע רעם צעקורתייה והכה על אמי : מה עשית, פראי-אדם שכמוך, חייה רעה ! וכאשר עניתי בוגמום : א-אכלתי רק ק-יצת ג-לידה ו-ב-בָא ה-כ-לב ו-ל-ל-ק-ח את הב-ש-ר. בא א-בְּי ו-ב-ר-או-תו את המה-ו-ה-מַה ע-ש-ה את י-ש-ב-נִי ל-מ-ח-ל-י-פ צ-ב-ע-ים מ-א-דו-ם ל-כ-ח-ו-ל.



ל ד ו ד י

פה מעת ידעתني אותך בחיוותך
תנוק שנולד לאחות בעיר רחוקה.
בלדו, זהב שער, ביישני ושקט.
פעמונות ילדים יושבים על גדר,
השלחת לדודה בונבר
וძננה

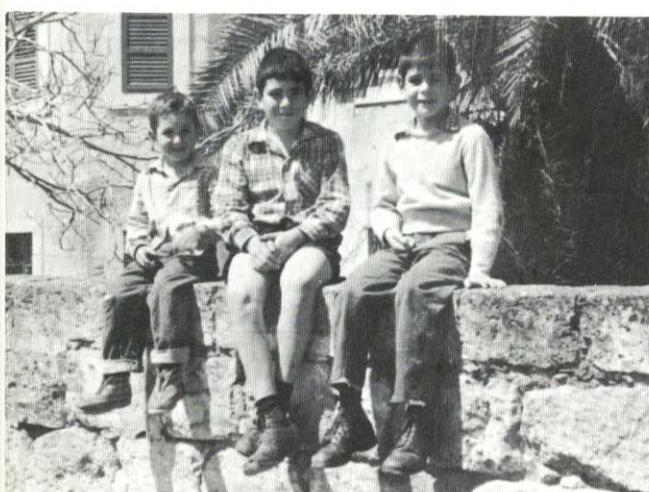
עיר. עיניים זוהרות, בת שחוק פמה,
המקבל את בני דודיו, הורים בארכם,
בחבנה, ברוד, באהבה.
והינה, כבר אטה עלם בחופתו
ופתאום ...
וידעתין.

ידעתיה בשיר אמג ובזעקותיה
ידעתיה באנחות אביך ובשתיקתו
ידעתיה בבלאי אסיד
ידעתיה בדמעת אשף ובഗיגים
ושמחתי

שפזה חיית
ולא הקיבו שחוקה ועיניה
וכה הרביה לסת.

וכאכתי
שפזה חיית
ולא הקיבו שחוקה ועיניה
וכה הרביה לסת.

ונעתקתי
בי כה מעת חיית עמנוי
בי כה הרביה לסת.



לא נשכח ארצי

מוקצות היעולים התאשפנו יתדי
 נרדפים ומוכים מושפלים עד עפר
 מלאי בפחדו אמונה ותקווה
 בחולמנו על טוב ואושר ניצחי
 למרות שידעת ארצי, שכול, כאב וקינה
 בלי היסוס הוואה הקטובה
 פרי אהבה קדומה שלגץ נועדה
 ארצי הקטענה,
 כה זהרת, כה צפה
 בשמלת פלולות ירואה
 של גליל
 כה אהובה
 בגבך צחיח וצחוב
 בגלי ים מתנפצים
 כה צעריה
 ובמצחך נחרשו הקטמים
 ונרטמת ברתמי דם אדומים
 במצבות לבנות, בדפי זכרונות
 פשטו ללא גבול, ללא סיגג
 בז מפיקים מעינות
 של דמעות על מותים
 בדם בניינו חרטנו ברייתנו
 לא נשכח ארצי הכל לפניך נשימה
 הכל עד גום נישא
 ואינו הגיוו ואינו תשובה
 ואני זועקים, זועקים על הפטת
 זועקים על החי ששוחר זמי
 יובא לקבורה
 אפיקי הדמעות נספמים בתקווה
 יהיה טוב, יהיה טוב
 אדם, אנא, אנא, חדל !!!
 עדנה מיכאלוביין/



דודי שלנו נפל בקרב.

כמה أيام משפט זה ועד כמה אכזרית העובדה שbezוכותו ובזכות חבריו הנופלים — אנו חיים.

חדש לפני נפלו ברכונוה ביום חתונתו, קוינו לשם מהשיגו בלימודים והשתתפנו באושרו בבניית ביתו החדש. בחיווכו המרגיע בטחנו בו. ידענו את יושרו, טוב לבו ודבקותו למטרותיו. תמיד שאך לתת יותר.

יוטר מעבר לרמה המקובלת עבור ביתו וחבריו. יכול היה להיות בצה"ל בתפקיד אחר, ואולי כל יותר, אך אמונהו בשရיוון וביעודו כפי שעליו להשאר שם, לתרום ולתת... לתת את המכיסים. עד הסוף.

דודי היה שלמות. שקט ועניו. עם עקשנות להשיג את מטרותיו והוא גם השיגן בדרכו המיוحدת.

מה מנוגד יותר מה אהבת קרב ומרדיפה אחר שלום וצדקה. כמה קשה להגדיר מלחמה כשליחות. עם מות למען החיים. כזה היה דודי זוכה ישאר למעןנו החיים.

ברוך קרון-צור

הקרים זאקרים

קשה להעלות בכתב ועוד יותר קשה להאמין שאנו זה כך. הנו רק לפני זמן קצר נסעתנו לירושלים, עם עדינה ומשה. הם נסעו לראותות דירות ואני נצלתי „טרמפ”.

באיזה אושר ושמחה באו לקחתני לפנות ערבות ובפיהם הבשורה על הקניה. בשתייה לחים נפרדנו ורצינו לצאת לדרכן, אך דודי לא ויתר. הוא קנה תקליט חדש ורצה שעדינה תשמע ותתרשם ממנו. וכך נסענו לחדרם הקטן לשם את היצירה. אני רואה לפני את דודי, שקווע, מרוכז ומואשור. מדי פעם מעיף מבט בעדינה כאלו לקרוא בפניה את התרשמה.

כל-כך הרבה תוכניות ותקנות. לימודים, עבודה, בחינות, חתונה. והלב ממן להאמין, ממן להבין כי הכל נקטע.

דברה פМОאל!

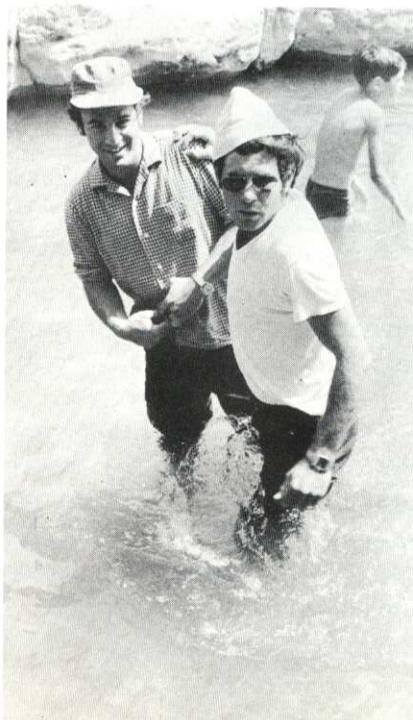
באזור שהנו בין עמק יזרעאל וגבול הרי הגליל התחתון — מוקף בחורש אלוניים מושרים היטב באדמה, פתוח לאויר צלול, ספוג ריח כפר ושלותו — גדל דודי. יש אומרים שהמקום מעצב את מה שהוא מכנים נשמת האדם; ואין פלא שזכה להנות ולקבל מאותם יסודות בריאות שחייו בזדיין.

אותה פשוטות, חסרת התפלפות וסיבוכים שהם בה אופינים לאדם צעיר בימינו, הייתה מלוה אצל דודי גם בשובבות דקה — כמה פעמים הזכיר לי איך הגיע לכפר, בכתחה ב. והדבר הראשון שעשינו לו, הייתה בחינה בצדורך — קיבל כדור לבועות בו וכפי הנראה בעט היטב משום שהוא זכר שאמרנו לו בו במקום כי נתקבל.

בכתה ט' יצאנו למסע גדן"ע. נהוג היה אז שכמה חבריה היו מכיניהם רקע על אותן המקומות בהם נעבור במשך היום. בכניסה לירושלים ספר דודי על ירושלים. ישבנו שם כ-150 גדן"עים, שבדרך כלל אינם אפשריים למורייהם לדבר יותר מ-5 דקות מבלי להתחילה בהפרעות — והקשבנו להרצאה יסודית על ההיסטוריה של ירושלים, על מעמדה, והרבה על קרבות מלחמת השחרור באזור. נדמהليل שיש בזו הרבה מהמאפיין את דודי — התעניינות כנה בבעיות ובהיסטוריה של המדינה. הרבה סבלנות ואורך רוח היו לו לדודי, ולעתים הפטייע לראות שגם בגיל התוסט, כשהיינו עדים לפני הצבא, לא אהב דודי לצעק, לנופף.

אל הביעות היה נגש שקט ולענין. תוכנות אלו יוצרות בך את ההרגשה שטוב לחברה שלאה בניה. אבל מאותה סיבה בדיק, חש אתה שדודי עם נפילתו השאיר תהום שקשה למלאה.

עופר דרסלר



בתקופה מסוימת בחנתי את דרכי הליוכוטיו והתנהגו של דודי,,��צת''"

יותר מכל בת אחרת.

בילדותנו, דודי גור בשכנותי ובתקופה זו הכרתי לראשונה את אהבתנו לבני-חיים ובפרט לבלבים, שנמשכה למשך שזוויה הוא זה ש,,כיבד'" בחלק גופו התחרתו את כלבטים של משפחתי וויס.

תוכנה נוספת הזוכה לי מתkopת הילדות ואשר לא פסקה, היא — לחתת דברים ברצינות-יתר. למשל בשעריו הספרט, כאשר באיזה משחק תחרותי נראה ונשמע מישחו רוגז ומלא חיים, ומילה או שתיים ,,אוקטבות קצת יותר גבוות'', הרוי סימן הוא שבקבוצתו של דודי העשתה טעות, ولو גם הקטנה ביותר, ולא דודי הוא שיעבור עליה בשתקה.

דודי לא נרתע מכשלון כלשהו, להיפך נלחם בו, גם אם זה דבר קטן כמו רkode הטngo שקבעו שיבש את תנועת הרגליים ...
כאשר אני שומעת את השם דודי, נזכرت אני בעינויו. לא סתם אומרים כי העינויים הן חלונות לנשماتו של האדם. יכול להיות להסתכל בעינויו הירוקות ולהבחין בתגובהו לסייעה — בתוספת החיים.

אופירה בורשטיין

תחילת הכרותי עם דודי, ילדים בבה"ס. דודי גדל לנער בישן. איןנו מתבלט בחברה — אך תמיד ידו בכל עסוק, החול בספורט על מגונינו השוניים, אל משחקים מחשבה, שח ותחביבים כאיסוף בולים. הוא לא הצטיין בכולם, אך תמיד היה במוביילים ובקבוצת המנחים. דרך זו של מעורבות אפיינה את דודי לכל ארכה.

התוכנה להצלחה בכל עיסוק שבחר, דירבנה אותו, אך תמיד בלי להתבלט, בלי להפגין בעלות ובלוי התמודדות על הנהגה. מתחרויות ברכיבת אופניים, הפלות, דרך משחקים השח ועד לשולחן הפינג-פונג, בתחילת היה דודי המגושם ביותר. כב-תנועה ואטי בתגובהתו, אך בעקשנות ובחזרות מתמידות שלט בצד וושולחן והיה בראש הקבוצה. תמיד שאף לשלים במעשו. המשיך והתמיד עד להשתתת המטרה, אך המפליא ביותר היה כי תמיד שמר לא לפגוע ולא להזיק לאנשים שמסביבו.

דודי קלט כל דבר וסנן את הטוב מהרע. בתקופת בהה"ס התיכון היה דודי לבחור שידע את יעדו בחיים. בגין זה החל להקרין בטחונו וידע, הוא בחיוו והן בהליך מחשבותיו. הוא עשה אהוב על החברה, מוליך בראש, אך שוב, לא בקש את המנהיגות.

עוד בבה"ס היסודי היה כמעט היחיד שלא נהג להעתיק ב מבחנים. זורר לי מבחון אחד שבו נקרא המורה החוצה. מיד החלה פעילות קדחתנית. זמזומים והעתקות, רק דודי המשיך בשקט בשלו. ציינו היה נמוך מהמומוצע וכשהאלתו מודיע לא עוזר בהעתקה, ענה, כי הוא רואה בזאת שיטה פסולה ובזין לתלמיד.

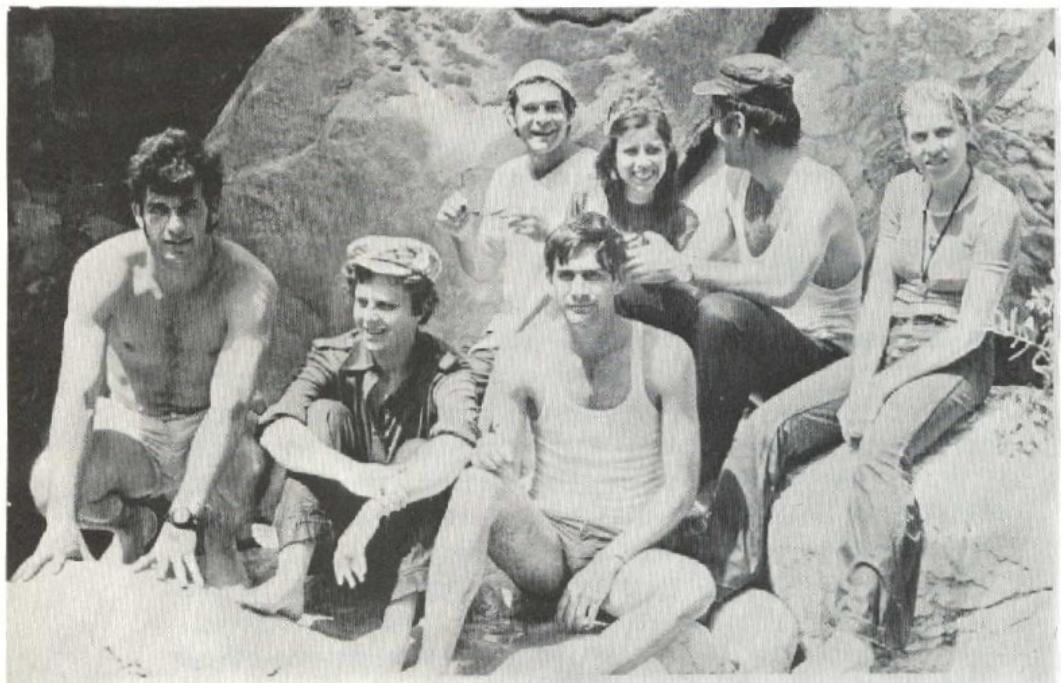
עמיר קומטב

חוובת אני שאוכל לספר כאן על צד אחד של דודי, אשר רק למי הנשי הייתה הזכות להכיר !

כרקון, דודי. לא היה מן המועלים, אך רצון לרקוד וללמוד רוקדים חדשים — היה לו. היה זה מבחן שכיח לראות את דודי לצדה של אחת הבנות, כשהיא מראה לו צעד צעד את הריקוד. הוא לא היה מלאה שמחזאים כמעט בהם יודעים, וגאותו הגברית כלל לא נפגעה אם באמצע הריקוד היה מוצא את עצמו מוביל על-ידי הבית — במקום להיפך.

אותה בת שركצה איתה, הייתה לocket על עצמה סיון רב, כי קצב הריקוד פשוט לא התאים לקצבו של דודי, ומיל היה הסובל ? בת זוגו לריקוד, שהיתה זוכה מדי פעע לדרכה הגונה ! אולם הדבר היה נסלח לו כי הוא היה עושה זאת תוך כדי חיוך התנצלות, של אחד שיעוד שהוא לא בסדר, אבל מה אפשר לעשות — אלו הרגליים !

רנה ברנדט



הלב מסרב להאמין. פשוט קשה להשלים, שבחוויי נוכל רק להזכיר ולספר. הלא דודי הוא חלק מילדותנו, מהתבגרותנו, חלק מהיינו שנגע לפתע פתאום.

בגיל התבגרות — אותה תקופה היינו קרובים מאוד איש לרעהו ואז הכרתני אותו מקרוב דודי. הכרתי אישיות גדולה אך צנואה, אשיות שהיה לי העונג להיות בקשרתה.

שבתות ובחגיגים נהנו לצאת לטטיולים. אהבת הטבע והארץ הושרו בו很深. ותמיד אהבת לראות ולספוג עוד ועוד במכונית אדומה וחינוך של שמחה. את החבורה ארגנתה במלא מרצן.

הלב מסרב להאמין. פשוט קשה להשלים.

תמי פרידמן

את דודי הכרתי בירושלים. עבדנו יחד במודיעין „אגד“ בתחנה המרכזית, בשנת 1973.

דודי הגיע לירושלים כדי ללימוד במכינה, אך עם שחרורו מהצבא החלה בצהבת והפסיד את המחזור הראשון. כשהחלים — עבדנו יחד עד תחילת לימודיו.

עבדנו יחד במשך 3 חודשים. אמנם, אין זו תקופה מספקה כדי לתהות על קנקנו של אדם, במיוחד כশמיכרים רק צד אחד מחייו. אך אופי העבודה אפשר הכרות קרובה לעבוד ואדם.

העבודה במודיעין התחלקה ל-2 משמרות, בכל משמרת 2 אנשים. העבודה דרשה סבלנות רבה. תנועת האנשים בתחנה המרכזית היא כמעט בלתי פוסקת, כל שעות היום והלילה. וטבעם של אנשים שהם אוהבים לשאלות ומצפים לתשובות מנומסות ואדיבות, בלי הבדל מה השעה עכשו ומה מידת עיפותו של העובד.

דודי, אף פעם לא אבד את סבלנותו. תמיד נשאר אדיב ושמיר על קור-רות. ידע להרגיע קהל עצבני ולהבדיל, חבר לעובדה עצבני. הוא אף התגלה כאחראי מאוד ומסור. כמעט שלא אחר לעובדה. ואם לחת ב脑海中 את החורף הירושלמי וש策יך להתיצב ב-6 בוקר — לא דבר קל הוא.

רק זכרונות נעימים נשארו לי מshortופת העבודה זו. החלו הלימודים, נתק הקשר. ורק הידיעה על מותו הגיעה.

אין מילים לתאר את הצער והכאב.

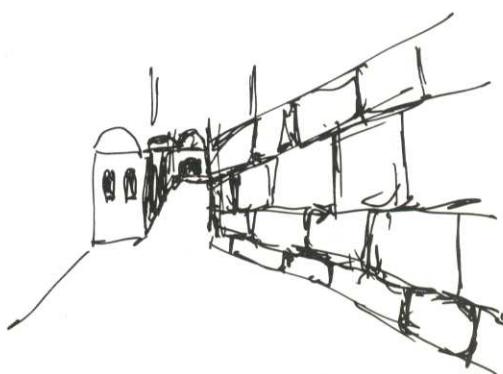
תמי גדור

מלים שנכתבו עמוק ללב, נשאות ישות בקריאה חוזרת כי הן רק מלים ואין בכוחן לתאר תאור אמת.

במחשבה על תקופת העבודה, מתלווה תחושת הצער על שהיתה זו תקופה קצורה. אהבתني את דודי בעבודתו. יושרו, הגינותו, אדיבותו ועל כל, החיווך הנסוך על פניו כשכל כלו אומר תום. אהבתני לשמעו על תכניותיו לעתיד וקורתי להצלחתו. לא אשכח פגישתי האחראונה, זמן קצר לפני המלחמה. באיזו שמחה ספר על הדירה החדשה. על הלימודים. ולא נפרד לשולם עד שלא הבתחני שאבואה לבקר.

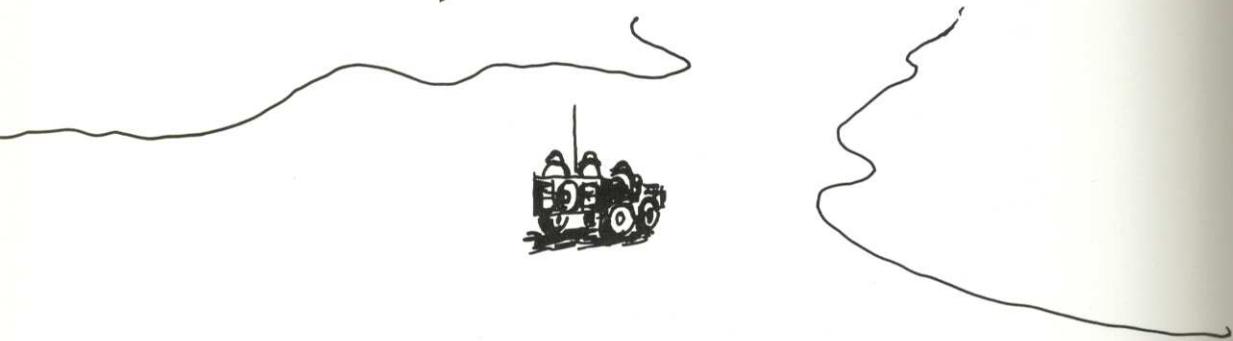
צר לי שלא הצלחתי לקיים הבטחה זו. דודי היה ועודנו יקר לכל אלה שהכירו его ב„אגד“.

ליורה



אל פתו לו ראות אָוֹתָהּ, היא בְּעִירָה,
 אל פתו לו חֶרֶם קָנֵה וַעֲקָ — פְּגָעָ.
 אל פתו לו ראות אָדָם עֻמָּד, כּוֹלָעָ — קָהָה,
 אָדָם זַוְעָק, פּוֹאָב נַכְנָעָ,
 אל פתו לו ראות הַשְׁחֹרָה
 אל פתו לו ראות מְלָחָמָה.

עדינה



ההודעה בעתוון, כמו חותם... סוף.
 תוהה מה לומר. לא היה בן בית, אף איןך יכול לנקוב במאורע זה
 או אחר. בחוויה מימי יולדות, אלא, אתה קשור.
 דודי בהתחלה, זה מפקד. תМОנות מצרפות מאורע למאורע. מצבים
 יוצרים תגובות רגשות. בעיקר זכר ערב הירידה لكו. כל הטנקים
 „ארזים“. רק אצלנו עוד עובדים על הכללי, ונער אחד שאינו מרפה
 מأتינו, חותר לשליםות.
 נוצר מטען, משקע המלווה אותנו לאורץ כל הדרך, ותמיד בהצחה
 לאחר: דודי — מט"ק מצטיין בחטיבה.
 הקמת גדור מלאים ומישחו בגינס וסנדלים, נגש ולוחץ יד. יש,, מה
 נשמע" אמרתי בקולו. מאוחר יותר, לעת ערב יושבים ומונתחים —
 הוא לימד היסטוריה, ,,הכל יהיה בסדר" — הוא מרגיע, ,,הטובים
 יצילו". יש בדיובו גואה תמיימה וחיזוק רחוב, חם.
 אמוניים — והשתוללות. מכנים איש את רעהו בשמות בזויים. נעים
 להיות ייחדיו ולנעוץ גלי צחוק באוויר, אלא שתמיד שימת הדgesch על
 העיקר, אזי הפנים מרצינים.
 מלחמה, בסיס בדורים — שעוט הנמצאות בסמכות החשכה. ,,שלוט,
 התחתנתי לפני שבועיים. שמר על הציד". ואחריו דקות, חזר עס
 מעיל-רוח וחיזוק. ,,שייהיה" לוחשת השובבות בחיכו.
 מלחמה. — הרחק בדורים — חם, יום. רגעים של לב מול לב, אמת
 מול אמת... וחלומות.
 דודי רצה לנואיה, לסוף העולם, לגע-עדן קטן עם הרבה שקט.
 שלוש דמויות מכנסות עצמן בבטחונו — בטחונו. הכל שקט וחם.
 חם... יום.
 בסוף, הפגיעה. וגביו אומר שהשמש הייתה שחורה מול הארץ.

מוקי

הכרתי את דודי עוד בהיותו חיל סד"ר, כאשר אני שרתתי כמ"מ בפלוגה מקבילה. משום מה משך דודי את תשומת לבו מיד. יתכן בغال בטחונו העצמי הרב, או שהוא נפגשנו בשירות מלאים, ואז נוכחתני כי לפני הכרתו טוב יותר מאשר נפגשנו לראשונה. מט"ק מעולה, המתפעל את הטנק שלו חיל מקצוע מדרגה ראשונה. גם כאן, בין אנשי המלואים, התבלט דודי בבטחונו הרב והשפעתו החיוותית על חבריו החילים והמט"קים. נהניתי מכל שעט שרוט בחברתו.

נפגשנו פעם נוספת במהלך המלחמה. דודי היה סמל המחלקה שלי. מהכרותי אותו ידעתי כי נגיעה ליידי שתוף פעולה מלא, וכי הכל יהיה קל יותר. ואכן, במשך ימי הלחימה העקובים מדם, עד נפילתו של דודי, הגענו לידי שתוף פעולה והתאמה מלאים. והתוצאות היו מרשימות. דודי נהרג. נהרג, כאשר הפלוגה דורה בראש לאוצר צליחת התעללה. המכה קשה. קשה מאוד לי ולחבריו.

זכרו לווח אונטו ברגעים הקשים האחרים וישמר אונטו.

נח אבות



עוד בזמן למודינו בתיכון התגלה דודי כדמות חברתית, מארגנת ומשמעותית. אך ממש התודענו, אשר הוצבנו יחד בפלוגת טנקים ועברנו את האמונה הראשונית. אז התבבלט דודי בהשכע, י על החלטות, בנכונותו לעזר וב יכולתו לעמוד את החבר'ה ברגעים ק המשכנו יחד בקורס מט"קים וגם את השפושף הראשון כמפקדים עשינו יחד כshedodi מתבלט וגורר אחוריו את הערצת הפקדים. שמחתי כשהפגשנו שוב בפלוגת המלואים ושוב בטל דודי, בעל הרוח הטוב והמוראל הגבוה.

במלחמה הענו למפגש הפלוגתי, יחד חמשו טנק וייצאו לדרכן. כשהפגע הטנק שלי הזמין אותי דודי וצוטטו אליו לארוכה וועדו אותי במוראל הגבוה שהצליחו להחזיק בצוות. במשך כל הלחימה הינו נפגשים לפחות פעמיים, ודודי תמיד היה האופטימייט, בעל הבטחון כי הכל יסתטים מהר וטוב.

ביום הפריצה, אשר כולנו דהרנו לעבר התעלה אבד לפטע הקשר עם הטנק של דודי, ורק לאחר יומיים נודעה לנו הסיבה. סרבתי להאמין. דמותו לוותה אותי במשך כל ימי הלחימה ותשאר עס כל חיל הפלוגה ואני, לנצח.

שיקוי אוני

את דודי הכרתי לראשונה באביב 73, כאשר הקימוו את יחידת המלואים שלנו. דודי שמש כמפקד טנק בפלוגה. סגל המפקדים היה כולו מאותו מחזור גיוס. חבריה שעשו יחד דרכן ארוכה בצבא, ומה שהרשים אותו כבר אז, היה יחסם של החברים לדודי. היה זה מעין יחס מעורב של כבוד והערכה, כמעט הערכה. דבר שנראה לי מוזר בתחלילה, משומש שהיהبني אותו מחזר.

נפגשנו שוב ביום כיפור: דודי היה בין הראשונים שהגיעו למקום התארגנות. הרכבנו צוותים של 2 אנשים לחמוש הטנקים. החבריה עבדו כמו שדים וחמשו בקצב מהיר מזהה של צוותים מלאים בדרך כלל. דודי ובן-זוגו סיימו בין הראשונים ומיד באו וتابעו לחמוש טנק נוסף. באותו מרכז התגלו גם על הטנק הנוסף וסיימו תוך זמן קצר, עבודתם של שמונה אנשים.

ירדנו לחזית התעלה. נכנסנו לקרב הראשוני ביום ב' לפנות ערבי, באוצר שטח לאיסמעיליה. במהלך הקרב נאלצתי להחליף טנק. עלייתי על הטנק של דודי, הקרוב אליו ביותר, ואוטו שלחתי לאחר מכן מכוון, בא אליו בטענות קשות — איך עושים דבר כזה? חששתי גוזל ממנו את חלקו. שלא יספיק להשתתף במלחמה... בהמשך אותו שבוע נחלנו קרבות מרימים באותה גורה, על העיד המפוזר "חמותל". הפלוגה נשחקה. חברים רבים נפלו או נפצעו, והמוראל לא היה בשיאו. בחניון הלילה עברתי בין הטנקים הספורים שנותרו, כדי לשוחח עם החברים ולעודדם. כשהגעתי לטנק של דודי, לא היה צורך לעודד — המוראל היה גבוהה.

בערב סוכות אף ארגן דודי מסיבה בטנק. עם כיבוד — סוכריות טופי מוגשות במטינג.

לאחר שבוע של קרבות בלימה, שנסתiyaים ביום קרבי שריון גדול (יום א' — 14.10) עברנו להתארגנות לקראות המשימה הבאה — הפריצה למערב התעלה. ביום ב' בערב יצאנו לדורך שאנו גוררים את אחד מגשרי הצליחה. עם בוקר נתנה הוראה להנטק מהגשר ולדוחור לעבר התעלה. לאחר מספר קילומטרים נתקלנו במארב טילים שהייתה ממוקם באוצר החווה הסינית. בהתקלות זו נפגעו מספר טנקים. לא ידענו מה בדיקות קרה. ידענו — יש נפגעים והם פינו. משומש מה לא עלה על הדעת שלדודי יקרה ממשו רציני.

עם ערב, הגיעו החברים מהוצאות וספרו. יואב, שעשה את כל דרכו צבאה עם דודי, נכנס לצריך ובכח. הוא לא היה היחיד.

עודד מנירן

שבט הַבְּיִתָּה בָּו,
קריאת גבר נשמעה
עיניך במקומות נבות
הנכלה מך בָּו, על מה?
לא ידעך כי רב אשׂר
חדשה בָּבָג נולדה
ונפלאה האהבה.

עדינה





ענער אַהֲרֹן פָּרְעֹה

פסח 1971. יצאנו יחד ל„רגילה“ והחליטנו: עולים לירושלים בטרמפים. את ירושלים כמעט ולא הכרתנו באותה תקופה. החלטנו שנזכיר את העיר ברגל. חישנו אותה במשך שלושה ימים, מנסה לזכור ובעיקר את העיר העתיקה. דודי הכיר את ההיסטוריה של ירושלים, לכל תקופותיה. כל מקום שבקרנו, הרגתני שדווי ח' את ההיסטוריה של העיר, ובסייריו היפים על העיר — התחלתי להכיר ולאהוב את ירושלים. ומאז אותו טiol, בכל הזדמנויות שהיתה לנו, עליינו ירושימה. השתחררנו מצח"ל ונסענו לטiol. כן — שוב לירושלים. דודי החליט שם למדוד, אז בעיר האהובה עליו, וכך החלטנו שניינו לעبور וללמוד בירושלים.

עד תחילת הלימודים, עבדנו שניינו במודיעין של „אגד“. העבודה זו מצאה חן בעיני דודי, حياته ובה הוא בא מגע עם אנשים, ובאמצעותה היה יכול להכיר את העיר. במשך הזמן הכיר דודי כמעט כל פינה בירושלים, לאו, ומתי נסע כל אוטובוס, וכמו סרט נע באים אנשים, שואלים, ודודי משיב להם, בסבלנות ובהבנה. נדמה היה שהוא חי בעיר זו את כל שנותיו, ולא אי-שם בכפר קטן ליד טבעון ...

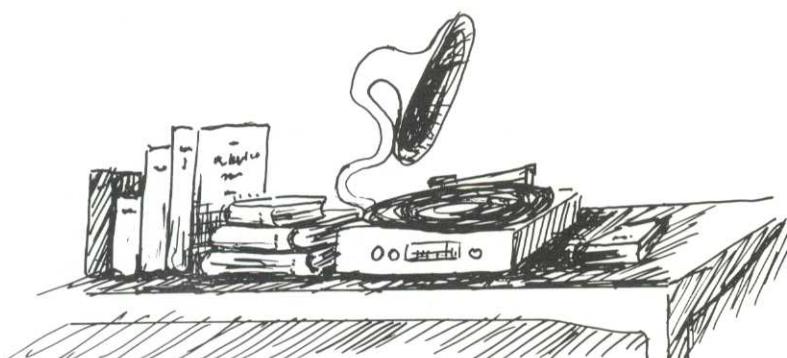
למרות שדווי יצא ממושב — בעיר הוא הרגיש כמו בית. הוא ידע להסתדר בכל מצב, לגשת ישיר לעניין ולסדר את כל העניינים מוביל להתפלפל. הוא ידע איך לקנות את ליבם של אנשים, ואיך להבהיר מה שהוא רוצה. מצד אחד היה טוב בענייני עסקים, ומצד שני בייחסי אנוש טובים.

לאחר שעזב את עבודתו במודיעין, עבר לעבוד במכון למחקר חברתי. העבודה זו שוב הייתה קשורה במעט עם אנשים. דודי היה מסתובב בשכונות שונות, משכונות העוני ועד השכונות של המעלם הגבוה, ותמיד היה חוזר מלא רשיים. הוא אהב עבודה זו, שבה היה יכול להסתובב בעיר וגם ליצור מגע עם האנשים שבה.



כו — היה לו זמן להכל. לימודים בראש ובראשונה, עבודה, ספרות, מוסיקה, קריאה ובילויים. הספורת הייתה חלק מיסודות החיים של דודי. מדי יום היה מקציב לעצמו מספר תרגילים ומצצע אוטם. מוסיקת הג'אז — זה היה אצל דודי שגעון, אי-אפשר לתאר במלים את אהבתו זו. כשהיה שומע תקליט היפני מרגישה איך הוא כאילו נכנס לתוכו וחיה את הכל.

גם עניין קנית התקליטים לא היה פשוטו אצלו. בכל הזדמנויות שהיתה היה נכנס לחנות, בוחר לעצמו מספר תקליטים, מאזין שוב ושוב, ורק לאחר זמן, בחר לעצמו תקליט, ואיתו היה חוזר הביתה, שמה ומאושר כאילו קנה עולם ומלוואו. היה מתישב ומקשיב, כלו קורן מאושר.



דודי הצליח להציג גם בי את האהבה למוסיקה, ערבים שלמים ישבנו והאזנו, שדודי מסביר לי תקליט תקליט, על כל אלילתו ועל כל התפתחות.

אני והג'אז, היינו שני דברים רחוקים. אבל, כפי שקרה לי עם ירושלים, כך התאהבתי בג'אז, וכל אלה משומש דודידי ידע להעביר אליו את האהבה אליו.

התהנתנו. רכשנו דירה ובדירה זו השפכנו לגור ימים ספריים. בימים אלה לא השפכנו להכיר את השכנים. בדירה חדשה, במקום חדש ובתווך זוג טרי בקרית יובל, מצאנו עצמנו ביום כיפור, בשעת צהרים.

היה יום סגירין, וברגע שנשמעה הצפירה, ראיינו מבعد לחלון, אך כל הילדים במרתף המשחקים רצים לכל עבר, ובין רגע כל הציפורים החלו מטעופפות וממלאות את השמיים, כלא מוצאות לעצמן מקום. אז — שקט. רק המכוניות החלו דזהות ...

לאחר ששמענו ברדיו היה ברור שפרקcia מלחמה. דודי הרגיש עצמו באותו רגע כאלה בבלוב. מיד רץ, החזיא תיק והcin עצמו ליציאה. העיק עליו שהוא לא הודיע על שינוי כתובות והוא ידע שם יקרו לו, אז יבואו לבית-לחם. لكن חיפשנו אצל אחד השכנים טלפון והוזענו להורים את ספרנו. אך דודי לא הסתפק בזאת והתקשר לחבר וביקש אותו שברגע שייגיעו אותו יתקשר. ישבנו אצל אותו זוג בעל הטלפון, שוחחנו על המכוב כאילו הכרנו זה את זה שנים רבות. בעל הבית שהיה צנחן במלואים אמר: „אם מלחמה — לצנחים יקראו אחראונים“ ...

אחר כך ישבנו בחדרנו ושוחחנו ותוקן כדי שיחה, הוריד דודי את טבעת הנושאינו שלו וזרק אותה על הרצפה ואמר: „תשמעי את הצליל, הוריד את שלך ונשמע את צליל נפילתה“. בשעה שעסכנו בטבעת שלי, התגלגה בטבעתו של דודי תחת השולחן ושכחנו ממנה.

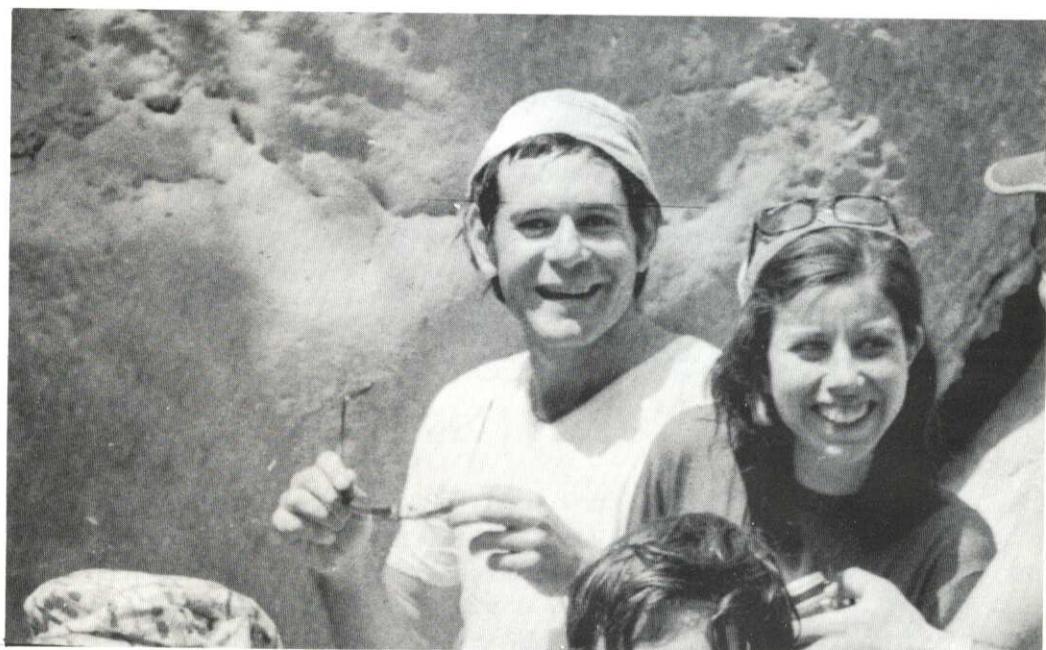
אוכלים ארוחת ערב ודפיקה בדלת. השכנה מודעה על טלפון. זו הייתה אהותו של החבר שהזדעה על הגיסוס ומקום המפגש.

יצאנו החוצה. אפללה,ليلת חשוך וקר. השעה הייתה 8 בערב והאויר לא נעימה. לדודי היה ברור שהוא הגיע למקום המפגש בטרמפים, אך ללא מדים אף אחד לא עצר. החליט שילך ברגל עד היציאה מהעיר ופתחו אוטובוס מרוחק. כשהראה אותו אמר לי: „צרייכים להיות חזקים — שנינו צרייכים להיות חזקים“ ועלה על האוטובוס... חזרתי הביתה והשכנים הזמינו אותי. ישבנו ופטפנו ובינתיים קראו לבעל הצחן. ראיינו טלビיזיה ופתחו נזכרתי — הטבעת. רצתי למלחה, הצעתי מרוחק וראיתי משהו מנכץ. لكחתי אותה ואמרתי בלבבי —

„ודאי דודי יבוא לחתת אותה“, אבל משחו בלב צבט.

ימים עברו ונסעתי לאזור את חפצינו בדירה. חיפשתי את אותם שכנים עם הטלפון ולא מצאתי אותם בדירה, ואז הסתבר שגם צחן לא חזר ...

ברמלה



גִּבְעָן עַל כָּלֵבֶת

וְאֵיכָה - רַעַל קָרְבָּן , וְאֵיכָה רַעַב - כְּפִילָה ,
סְמִינָה , לְפָרָקָה , שְׁבִזָּנָה , אֲרִיבָה - קְדֻשָּׁה .
כְּבָנָה קְדֻשָּׁה - בְּמִקְדָּשָׁה אֲמֹתָה כְּפִילָה ,
בְּלִיאָה וְאַלְבָרָה כְּפִילָה , כְּפִילָה , כְּפִילָה ?

צְבָנָה צְבִיכָה בְּלָד לְעָזָם בְּלִיאָה ,
כְּזָה , לְפָרָקָה כְּסִמְמָה וְכְלִיפָה ,
צְבָנָה לְעָזָם וְרַבְדָּנָה בְּלָד לְעָזָם
בְּלָד אַלְבָרָה כְּלִיאָה קְדֻשָּׁה .

אָמֵן דְּבָרָה ? כְּזָה בְּזָהָרָה
כְּזָה בְּזָהָרָה - אַלְבָרָה בְּלִיאָה .
אָמֵן דְּבָרָה ? בְּלָד גְּזָבָה רְזִיפָה
בְּלִיאָה , בְּלִיאָה , בְּלִיאָה !

וְאֵיכָה רַעַל קָרְבָּן וְאֵיכָה רַעַב כְּפִילָה ,
סְמִינָה שְׁבִזָּנָה , כְּזָה קְדֻשָּׁה קְדֻשָּׁה .
קְדֻשָּׁה כְּזָה רְזִיחָה זְמָן מִיחָדָה + כְּפִילָה ,
קְדֻשָּׁה כְּפִילָה זְמָן מִיחָדָה .

וְאֵיכָה

אנכטטי

לגיא, אחיכי החמוד, שלום רב !

נורא שמחתי לקבל את המכתב היפה שלחחת לי, ושמחתי עוד יותר לאחר שקראתי אותו. כי ראייתי שאתה יודע לכתב מכתבים יפים. אני מקווה שתכתב עוד מכתבים כאלה בעtid ותספר לי איך אתה מבלה את החופש ואיך אתה עוזר לאבא בעבודה ואיך אתה מתקדם בלימודים שלך לבד בבית.

אצלי בצבא הכל בסדר. אתה יודע שאני נהוג על טנק ועכשו יוצא לי לנוהג הרבה על כבישים ועל חולות, מהר נורא. גם כשהאתה תהיה גדול אולי תהיה נהג בטנק, ולאחר כך תהיה מפקד ותגיד לכולם איך לנסוע ואיך לכוון את התווחה. אבל עד אז אני מקווה שתספק להנות עוד מהמשחקים שלך ושהתיה שוכב כמו שאתה יודע להיות, וגם חשוב שתלמד הרבה, כדי שתוכל להיות חיל טוב.

שלום ולהתראות

דודי



למשפחה

אצלי כרגע הכל בסדר. בפרט עכשו בגל השקט. יש זמן לשון. החיים גם הם פחות קשים, כבר לא ישנים בתוך הטנקים אלא לידם. רק הטיפולים גורמים لكצת בעיות. מתחילה לדחוס רמה גבוהה יותר וזה לא עניין של מה בכך. טיפול ראשון, הצעעה. לפניו כן יש לנוקות את הטנק שייהיה נקי כמו בית-מרקחת. צריך להוציא את החול מכל החורים והפינות, מבחוץ ומבענינים ואחרי שצובעים את הטנק בלבן, הוא באמת נראה כמו בית-מרקחת.

לאזרחים שלום !

את הטר"ש קבלתי, כשעה לאחר שעזבתם. התקיים מסדר פלוגתי שבו קיבלו עוד 3 אנשים טר"ש כחניים מחלקתיים מצטיינים.

כעת, הכל שונה מכך. ראשית השכמה הרובה אחורי המשם. איזה דבר מקסים. מדי בוקר, לפחות עינים ולראות ממש זורחת במלא עצמתה. גם לא יורדים לחיים עם כל הטיפולים השונים. וכחוורים בלילה מאומנו לא צריך לבנות אי-אלו שעות נוספת בטנק. אלא, יש למקלחת.

עברתי לפולוגה חדשה שבה אני מתעטד להעביר את השודה. כעת אני גור בחדר ולא במעוז. יש יותר מקום לכל אחד. יש פתחים דלת וחלו-נות. בכלל תנאים יותר טובים. אבל ככל שהתנאים משתפרים, גם קוראים את התחת יותר.



המלחים החדשים הגיעו ביום חמישי, אנחנו, שחששו מביעות מש-
מעט, הופתענו לקבל „סבונים“. אין כלל בעיות.
הבעיה הקשה היא לשם כל היום „כן, המפקד“, „לא, המפקד“,
„לא הספקתי, המפקד“ וכו'. אני חושב לשימוש כל היום „המפקד“
זה יותר קשה מלהגיד את זה.

מעניין למה, אולי בגל הרצות של שנה שעבירה או אולי בגל העלאת
המסים האחونة ואולי סתם מtopic רשלנות... אין חכילה מגיעה.
תקוותי היא שזו כבר בדרכ.

21.2.71

שמחתי מאד לשמעו אותו בטלפון ולדעת שאת תקבלו איזו חופה לפורים. נקווה שנצליח לארגן איזה בילוי נחמד ממש החג ותחבוי על איזה משהו „אוריגינל“, כמוון גם למסיבות פורים עצמה. כדי שמעכשו כבר תאספי לעצמך מצב-רוח טוב, מכל יום תוריدي קצר ותשימי בקופה כך שלפורים יצטבר לך יותר כמוות נקבדת של מצב-רוח טוב, שיתפוצץ כמו בלון ואז נקווה شيיה נחמד. זה על כל פנים מה שאני מקווה לעשות ומקווה שגם אצליח.

26.4.1971

אני לא יודע כיצד, אבל כתבת אני מזהה אותך יחד עם ירושלים. הגורל שעד היום נחשב בעיני ונראה בדמיוני כאוטו ברכש ציני ולגלגני שמושך בחוטאים כמו אותו אדם שמושך בחוטי בובות התיאטרון ועשה בהן כרצונו, גורם לטראגדיות כה גדולות. דוקא אותו אחד זמין אותך ואת ירושלים בכיפה אחת. וכמו שירושלים תמיד הייתה לי חדשה, תמיד אהבתני לשוטט בה ולגלות את כל צדדיה ורזהה, לנשום את אוירתה — כך פתאום גיליתי אותה.



2.1972

אין זה דבר של מה בכך בכתב לך כמה טוב לי ואיזה חיים אני עושה וכמה הבריכה היא מהנה. אני גם לא רוצה שתתקנאי بي ולכנן לא אספר לך דברים וורודים ויפים. אמן רק ים שני היום וקשה כבר עכשו לומר שטוב לי, הרי עוד כל השבוע לפני, אך בכל זאת עד כאן נחמד ומהנה — טוב על הלב.

ראשית הרצאות מעניינות מאוד ואלה לא סתם מרצים — אלה מומחים איש איש במקצועו, יודעים לדבר ויש להם מה להגיד. לא זכיתי בהרבה הרצאות בסיני לשמעו הרצאות יפות, הרצאה לפני חיילים זה דבר די קשה ומסובך הדורש מומחיות. לא מספיק לדעת מה להגיד. צריך גם לדעת „איזה“ להגיד ועוד מה ידוע כולם את השיטה איך לקנות את החיילים, שלא כולם חכמים ומשכילים, ולא, למשל, המבנה של בתיהם המשפט בישראל זה הדבר שמנוח להם בראש ומצביע להם.

אבל הרצאות זה לא הכל. הבריכה זה דבר חלומי, כאילו מעולם אחר. איפה עלה על דעתך שאזכה לשחות בחורף ועוד בבריכה חלומית כזאת והנה נפלה בידי הזדמנויות יוצאת מגדר הרגיל לעשות קצר כושר ולשםן ולהוריד את כל החלודה והשומן המיותרים שבגוף שלי ואני מקווה שגם אצליח.

אתמול עשינו מסע נווטים ליל!

חשבתי שאחרי אותו אמון מפרק שעברנו יתנו מעט מנוחה לגוף ולנפש. אך לא דובים ולא יער, לא שלווה ולא נחלה, כי אם מסע נווטים סתם מסע אלא דוקא בלילה,, כי הרי טנקייסטים אנחנו ונוטרים צועדים מזו וمتמיד וכאי לו זו בעיה עבורה לנווט בלילה?'' ביום בקושי אנחנו מסוגלים לנוטם במיוחד בשטח המדברי השומם והחדר גוני, קל וחומר שבלילה לא נניה מסוגלים. אך חכמים ונבונים החליטו וממי אנחנו עמך, בורות ועמי-ארצאות שנבוא ונערער על החלטתם בדבר אותם CISORIM שמייחסים לנו.

ובכן, בלי התמהמהות, במרץ רב, הכנו את כל החזות הדרושים — אוכל, משקה, מפות ונשך — ויצאנו רוכבים על קומנדקר למרחבוי המדבר. ההתחלה הייתה ממש מעודדת אחרי התבגרות קטרה לנו ``איומות'' נסענו כמה שהיינו צרייכים לנסוע, הגענו لأنן שהיינו צרייכים להגיא ולא מצאנו את מה שהיינו צרייכים למצוא. לאחר התיעוזות קטנה החלנו על התפרשות בשטח למצוא את אותה באר מים. וממי אם לא כותב سورות אלו, בעל עיני הנזץ, הצליח להבחן מבעד לאפליה הקשה באותה באר מים מאושירה בזכותה לביקור של אנשים כל-כך מכובדים — ואצלנו הייתה שמחת בית השואבה. מאוששים נוכחים פנוי הצלחה דהרכנו אל באר המים השנייה — חצינו גאיות, צלחנו נהרות, עברנו על פני ערוצים, שקענו בחולות, אך החלטתנו נחשפה למצוא את באר המים שלא תקופח בחוסר ביקור מצדנו. הבطن קרקרה, היישנו צעק חמץ, אבל הכל לשוא — את באר המים לא מצאנו. נסענו הסתבבנו שחור-סחור ו``התברבות'' הייתה מושלמת ובתווך אוטו מרדף אחרי סיכה עירימית שחתה נתגלתה לעינינו באורות הקומנדקר ארנבת והמרדף אחר הבאר קיבל עדיפות שנייה והחליטו במרדף אחר אחרי הארנבת. אך כמו שאת הבאר לא מצאנו כך גם הארנבת נעלמה פרחה לה.

לאחר שעתים של נסיעות שוא כרסמ היאוש בכל זקוותנו. היישנו שלא הפסיק מלheavy התנגדות על אותו מסע איום ונורא ניצח, ופנינו מوعדות היו למטרה שלישית ואחרונה והפעם לא יותר וייה-מה. השטח היה קשה עשרות מונים — שטחי חמודות גדולים מלאים באבני והקומנדקר המשכנן חרק ונאנח נוכחים המעמסה הכבודה. ושוב החלנו לנסוע במדבר ומה''מ המנוול רודף אחרי הרוח — ``הנה עוד חמישים מטר יופיע ההר המיוחל'', אך לא דוביים ולא יער. ושוב החל היאוש לכראם לבנו. החלטנו לשיר לשם עידוד את שיר חנוכה הידוע ``נס לא קרה לנו באר מים לא מצאנו''. אבל מי אם לא שוב אותו אלמוני כותב سورות צנוע זה הצליל את המצב. היינו צרייכים לחוצאות אייזו דרך, אך לא הצלחנו לזהותה וכך אותו בעל עיני הנזץ הצליח לזהות כמה קולסים (העקבות שרכב משair) ורק עליינו על הקולסים וראה זה פלא: הבאר الأخيرة התגלתה לעינינו בכלל תפארתת.

שמחים ועליזים על כל מאורעות הלילה חזרנו חזרה, כמו שנאמר עייפים אך מרוצים ...

14.7.1971

במשך כל השבוע הינו עסוקים מאוד לקרהת בואם של טירונים חדים. ממש מצחחים את הפלוגה ואת הטנקים. בכל מקום שאפשר תוקעים איזה שלט שלא תוכל לטעות, כמו למשל: על יד המחלחת תוקעים שלט „מחלחת“, פן מישהו יחשוף שזה בית שימוש. על יד החדרים תוקעים שלטים של מספרי המחלקות, שכל אחד ידע איפוא חדרו, שאפילו יגיע מאוחר בלילה יוכל להסתכל בשלט ואז ידע „אני ישן כאן“. בKİצ'ור כל דבר שאפשר לצבוע צבעים, כל מה שאפשר לישר מישרים וכל מה שאפשר לרבע מרבעים.

2.9.1971

והנה ביום שלישי בלילה, אחרי אמונו מפרק וטיפול בטנק הולך לו כבוזו לישון ולאחר שעיה של שנייה (ויש לו רק שעתיים) באים להעיר אותו בגל שהוצאות שלו לא שימן את מקלע 0.5, גלול זה אני צריך ליקום?נו, כמובן קיבלתי קריזה. עצקתי, התחצמתי, הורדתי את הדרגות ונתקתי אותן לקצין תורן. בKİצ'ור, הצגה שלמה, כי באמת נשבר לי אותו אבר ידוע. ולסיום נרשמה לי תלונה, שנראה מה יהיה בסופה. למען האמת אני די שמח שבמשפט אצל המג"ד תהיה לי הזדמנות להעלות את כל הביעות שלנו.

12.6.1971

עכשו, שצד הזובעים נגמר, אפשר לשבת בשקט ולכתוב מכתב. הזובעים האלה עם ארורם הם. מפוזאים חגים להם בהמוניים בשמי החדר, מטיי-לים הם הם על גופך כאילו היה רוכש הפרטוי. הגוף נדרך, העצבים גם הם נמתחים וכולך נעשה חדודים חדודים ואין מנוס ואין מפלט, לא הרג ולא ריסוס — דבר לא יועיל נגדם. וכך עומד אתה מול ברואין-שפן אלה חסר אוניות והרי הם יצורים כל-כך קטנים וחילשים שנגיעה-יד מועצת אותם ואתה עומד מולם אומלל, מסכן וחסר-אוניות. אין דבר שנוא עלי יותר מהזובעים, שימוש-מה חשובים שאפק נוצר רק למען יכולו לטיל בו כבטיילת ואפילו כשלוף-סוף יש רגע שגוףך נעדר מזובעים אתה עדיין מרגיש כאילו זבוב מטילי לך בין אצבעות הרגלים והנה הופ! זובעים יכנסו לתוך האוזן. הגוף מקבל מין רגשות כזו שככל הזמן נדמה לך שזובעים מטיליים עלייך. לא איכפת לי סופות-חול, לא איכפת לי חום, לא איכפת לי טנקים ואבק. רק שהשתן יקח אליו את היוצרים הנאלחים האלה, חזקה לממלכתו. את יודעת, כרמלה, קשה לדעת צפונות אדם. יושב לו יוצר אנוש לכתוב מכתב ולא מעלה על הניר שום נושא שבעולם אלא זובעים!!!

10.10.1971

כבר מזמן רציתי לספר לך סיפורו כזה נחמד פיקנטי מתוק כזה שאפשר להתעלף ממנו מרוב חומד.

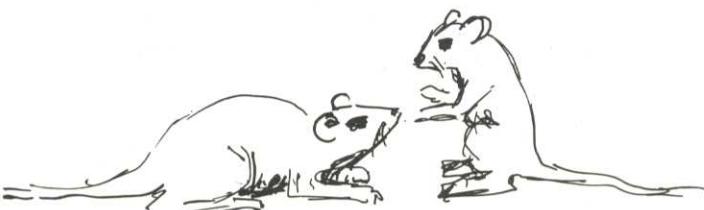
יש לנו בחדר עבר כזה קטן חמוץ מתוק שלפעמים אפילו מציז, או יותר נכון לומר היה, כי הרגתי אותו לפני בדיק... רק רגע, אסתכל בשעון... 5 דקות.

לפנינו חדש בערך גילינו שיש לנו עבר בחדר. בבוקר בהשכמה אמר אחד שעכבר טיפס עליו בלילה. צחקו לבדיחה הטובה. לחרת הצטרף עוד אחד לטענה, כי עבר טיל עליו. נכנסו את מועצת החדר, כל הדיריות) והחליטו על דין מוות. אחרי חיפוש מדויק התגלה מקום של הפצפו. ערכנו מצור, אך זה הקטן התל בנו וברוח התהמק לו. ככה נלחמנו בו ביום ובלילה עם מלכודות ופחחים, עד שהתיגענו ממנה והשלמנו עם צרטנו ועם ביקורי הלילה שהיה עורץ על גופותינו והסרנדות אותן היה משמע להנאתנו. מיד לילה היה עוזר ביקור רצון טוב על מישחו. היה מושך לו קצת בשערות, נותן איזו צביטה חביבה כמו שבטא לנכד, ואז כשהתעורר המסקן ברוח לו בקהל חוק אדריך. הוא ממש היה מהTEL בנו בשיטה, צוחק ומלגלא: „אני העכבר גובר על 5 מט' קים גיבורים של הצבא האדיר בעולם“. זו הייתה ממש הרגשה אiomה לאחר שהתעורר וידעת ש-5 דקות טיל עלייך עבר אתה הרגשת בו אך עד שזה נכנס להכרה שזה עבר עברו 5 דקות של טילים ואז קצת קשה להתעורר.

כשל המת' קים יצא הביתה חשתני נORA לישון, כי אני היתי האובייקט היחיד בשבילו. אך משום מה הוא לא התריד אותה. נראה היה עדיין מפוחד מהסופה שהשתוללה פה ביום שישי, אבל אתמול הוא ביקר אותי. אני כבר ממש התגעגעתי אליו.

ש��יבلت את מכתבך היה לי חשק פתאום לענות לך. ניגשתי לארו של ראייתי זנב של עבר מושרבב לו החוצה והבנתי שהן'ל נכנס פנימה. מיד סגרתי את הארו, השכבתי אותו, פתחתי מחדש וראיתי את העכבר. זה גילה שהוא בעלכודות וניסה לקפוץ החוצה, אך התא היה עמוק מדי. ממש רחמתי עליו, אבל נזכרתי איך התעלל בנו ורגתי אותו עם ידית של מטאטא.

משענשו שאני מרים את העיניים מהנייר אני רואה ראש של עבר מציז אליו. אני חשב שיש לנו מושבה של עכברים בחדר ולא עכבר. כבר כל החשך ומצב הרוח הטוב שלו יצאו. אני חוגג את נצחוני והנה עוד עבר מעיז לי עיניים. ממש נשארתי פעור פה.



27.5.1972

נו, עוד שבת עברה חלפה עלי.
הבעיה היא שאני חשוב יותר ויוטר על השחרור זמני הולך ודוחק
לו ככל שהשחרור המוחלט מתקרב.
עד לרגע שוגרים את הצבא יש לכל אדם תכליות, יש לו למה לחכות
ולצפות. בגין צער מחייב לנמור את היסודי. כמשמעותם מצפים
לסיום התיכון ולגיוס מתגיסים כבר מיחלים לשחרור. אך
כאשר משתחררים, למה נותר כבר לחכות?

13.5.1972

ואחרי שגמרתי את סדר הפשת אז... תפרתי קצת, מה יש? גם לי
יותר לתפור קצת. רק לבנות מותר? אז תפרתי לי להנאתי. הנהה
כזו אני משאיר לשונאי. החלטתי לתפור דרגות על חולצות חדשות.
עצבים כאלה. החוט בורה ומשום-מה נתפסת החולצה כל פעם
ולפעמים מתחשך גם למחת לדקו. בקיצור, ראייתי שמקצוע זה לא
יהיה לי בחיים, אבל את הדרגות תפרתי.

21.7.70

שלום לך תמי,
אני לא יודע אם בתור חילית יצא לך פעם להרגיש הרגשה של חיל.
לפעמים בשיש רגע של מחשבה עצמית או שיחה ביו חילים אז מסתבר
שהרבה חילים חושבים כמווני. חושבים שבצא בא כל התכוונות הקיצונית
של בני האדם באים לידי ביטוי. בכלל בצא יש תוכנות מנוגדות זו לזו
למשל מצד אחד היצר להרוג השמחה על כך שהצלחת להרוג להשמיד
או לשורף ומצד שני יחס של הקربה בין חילים. חיל מוכן לתת לחבו
את כל מה שיש לו ואיפלו את חייו.

יש רגעים בצא אתה מיוASH מדויקת מתגעגע הביתה נשבר לך מכל
הצבא המחוּרבן הזה ולעומת זאת יש רגעים יפים שرك בצא יכולים
להיות כמוותם, רגעים של הלהבות של שירה של חילים שעושים
משהו ביחיד. יש רגעים שאתה מרגיש שאתה סה"כ מישהי בוגר קטן של
מכונה אדירה שלאף אחד לא אייכפת ממן ולפעמים הרגשת גאות של
מעשה מוצלח שעשית או אחרי מלחמה שקיבלת או לאחר שהיא קצין
גובה ביקר אצלך ושאל לשולם לצורך ולרצונו.

ואת יודע מהו כרגע רצוני — להיות בבית
עוד איז

שלום ולהתראות

דודי

מכתב קבוצה יונאיות



צבא הגנה לישראל

3339 3.3
ז. 1973 1.33 22

גנום

הטהור גנום:

היום מתי קורן בז' (ט' ג' שנות) צה"ל נתקל בגנום.
בב"נ, ז' א' 1973.
היום מתי קורן בז' (ט' שנות) ג' שנות נתקל בגנום (ומטון).
בב' ג' שנות נתקל בז' (ט' שנות) ג' שנות נתקל בגנום (ומטון).
בב' ג' שנות נתקל בז' (ט' שנות) ג' שנות נתקל בגנום (ומטון).
בב' ג' שנות נתקל בז' (ט' שנות) ג' שנות נתקל בגנום (ומטון).
בב' ג' שנות נתקל בז' (ט' שנות) ג' שנות נתקל בגנום (ומטון).
בב' ג' שנות נתקל בז' (ט' שנות) ג' שנות נתקל בגנום (ומטון).

בג' קיון
בג' יונאי-טן טוני
אנט - ג' שנות

נְגַדֵּע עֲנָף
פֶּאָר אַמִּירִי
גִּדְוֹמָתִי — אֵד עַנְקָה קַוְמָתִי
עַמְּקוֹם שְׁרַשִּׁי.
עַדְגָּה

